AHLAT GAZETESİ

YIL : 27
SAYI : 237
AĞUSTOS : 2020
AYLIK GAZETE

ISSN 1306-4908 AHLAT KÜLTÜR SANAT VE ÇEVRE VAKFI'NIN YAYIN ORGANIDIR YAYIN NO. 4201

VAN GÖLÜ'NDE HÜZÜN

DENİZLERDE YAŞANAN GÖÇ DRAMI VAN GÖLÜ'NE SIÇRADI

Akdeniz ve Ege'de zaman zaman karşılaştığımız **"İnsanlık Dramı"**nın bir benzerinin Van Gölü'nde yaşanması, sadece yöre insanının değil tüm Ülke insanımızın da yüreğini sızlattı.

Güzelliği ile öğündüğümüz göz bebeğimiz Van Gölü'müz, oldu olalı ilk kez böyle büyük bir faciaya sahne oldu.

27 Haziran 2020 günü Gevaş'ta göçmenleri teknesine alarak Van Gölü'ne açılan Sedat ve Medeni Akbaş'tan uzun süre haber alınamaması üzerine, mahalle muhtarı güvenlik güçlerine kayıp ihbarında bulundu.

Güvenlik görevlileri tarafından yapılan arama çalışmaları sonucunda, teknenin enkazına Çarpanak Adası yakınlarında 110 metre derinlikte rastlandı.

Teknede bulunan göçmenlerin cesetleri gölden toplanmaya çalışıldı. Günlerce süren arama çalışmalarının sonucunda ölen sayısı 60'a yükseldi.

Daha önceki dönemlerde de birkaç kez küçük çaplı tekne kazaları yaşanmış olmasına karşın 60 kişinin ölümüyle sonuçlanan bu kazanın yöre halkı üzerindeki etkisinin büyük olduğu görülmektedir.

İnsanoğlunun varoluşundan günümüze bu göç ve göçmen olayı süregelmektedir. Bundan sonra da kuşkusuz devam edecektir. Bu olayın büyük dramlara meydan vermeyecek biçimde gerçekleşmesi dileğimizdir.

DURUM

Değerli Okuyucularımız,

Pınar Gültekin adlı güzeller güzeli Bitlisli hemşehrimizin hunharca katledilmesi tüm Türkiye'yi yerinden sarstı.

Bitlisliler olarak elbette acımız büyüktür. Bakınız bu güzel kızımızın, benzer bir kaderi yaşayan Özgecan Aslan hakkındaki sözlerine;

"Canım yanıyor, bir türlü geçmiyor, sanki kız kardeşimin başına gelmişçesine canım acıyor, içim parçalanıyor. Nice Özgecan'lar gitti, artık yeter. Böyle şerefsizler asılmalı."

Ahh!.. Sevgili Pınar'ımız, şimdi de senin için tüm Türkiye'nin canı acıyor, içi parçalanıyor. Ne acıdır ki zaman içinde bu tür yürek parçalayan olayların azalacağı yerde tırmanışa geçtiğine tanık oluyoruz.

Pınar Gültekin olayı Türkiye'yi ayağa kaldırdı, bu üzücü olayı kınayalım derken sokağa dökülen kadınlarımızın şiddete maruz kalması ise sorunun kökten çözümü anlamında olumsuz bir izlenim bırakmadı dersek doğru bir değerlendirme yapmış olmayacağız.

Saygıyla…

30 AĞUSTOS ZAFER BAYRAMI
2
CEMİL ÖZGÜR BEY'DEN İBRETLİK DERSLER-II
3
SİYASETİN İÇİNDE
Kamran İNAN
4
KÜFREVİ AİLESİ İLE TANIŞMA
5
BİTLİS'İN İYİLİK MELEKLERİ
7
KIBRIS TEMMUZU
Hüseyin MÜMTAZ
8
KIZILAY MEYDANI VE GÜVENPARK
Arzu KÖK
9
TOROS
Sibel Unur ÖZDEMİR
11
YAZ SICAĞINDA ARAÇ KULLANMANIN RİSKLERİ VE UYARILAR..!
Aşır ALTINÖZ
12
DİYARBAKIR HALK İNANÇLARINDAN KESİTLER-I
Dr.Yaşar KALAFAT-Songül ÇAKMAK
13
15 YIL ÖNCE AHLAT GAZETESİ
8 AĞUSTOS 1916
M.Kemal GÜNDOĞDU
15
FAKÜLTELERE GİRİŞ İÇİN SINAV PİYASASI DA GELECEK
Mahiye MORGÜL
16
DOĞA TAKVİMİ-AĞUSTOS
Prof. Dr.Hüseyin SARI
17
BİTLİS DERESİ TEMİZLENİYOR!..
17
ŞİİR DOSTLARI BULUŞMA NOKTASI
18
ARAMIZDAN AYRILANLAR
20

30 AĞUSTOS ZAFER BAYRAMI

Başkomutan Mustafa Kemal Atatürk'ün, düşman birliklerini Anadolu'dan çıkarmak amacıyla başlattığı harekât sonucu işgalci birlikler Anadolu topraklarından sürüldü.

Atatürk'ün başkomutanlığı sırasında yapıldığı için **''Başkomutanlık Meydan Muharebesi''** adıyla da bilinen Büyük Taarruz'un başarıyla sonuçlanmasının ardından Yunan Orduları İzmir'e kadar takip edildi ve 9 Eylül 1922'de İzmir'in kurtarılmasıyla Türk toprakları Yunan işgalinden kurtarıldı.

İşgal birliklerinin ülke sınırlarını terk etmesi daha sonra gerçekleşti ancak 30 Ağustos sembolik olarak ülke topraklarının geri alındığı günü temsil eder.

İlk kez 1924 yılında Afyon'da **''Başkumandan Zaferi''** adıyla kutlanan 30 Ağustos günü, Türkiye'de 1926 yılından itibaren **Zafer Bayramı** adıyla kutlanmaya başlandı.

TAARRUZ AFYON'DAN BAŞLADI

Büyük Taarruz, Kurtuluş Savaşı sırasında Türk ordusunun işgalci kuvvetlere kesin ve son hamleyi gerçekleştirmek ve düşman birlikleri Anadolu'dan atmak için planlanmış gizli bir harekâttı.

Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin 20 Temmuz 1922'deki oturumunda kendisine dördüncü kez Başkomutanlık yetkisi verilen Mustafa Kemal Atatürk, taarruz kararını Haziran ayında aldı ve hazırlıkları gizli olarak yürüttü.

Büyük Taarruz, Ağustos'un 26'sını 27'sine bağlayan gece Afyon'da başladı, Aslıhan civarında kuşatılan düşman birliklerinin, Mustafa Kemal Paşa'nın idare ettiği Dumlupınar Meydan Muharebesi'nde imha edilmesi ile Türk ordusunun zaferiyle sonuçlandı.

30 Ağustos Zafer Bayramı, ilk olarak 1924 yılında Dumlupınar'ın Çal Köyü yakınlarında Cumhurbaşkanı Mustafa Kemal'in katıldığı bir törenle **''Başkumandan Zaferi''** adıyla kutlandı.

Zaferi kutlamak için iki yıl beklemenin nedeni ise, 1923 yılının yeni Türkiye için hem ulusal hem de uluslararası alanda yoğunluğun fazla olmasındandı.

Dumlupınar'ın Çal Köyü'nde gerçekleşen ilk törende Mustafa Kemal, milli ruhun canlı tutulmasının önemini vurguladı ve **''Meçhul Asker Abidesi''**nin temelini eşi Latife Hanım ile beraber attı.

1926 yılından itibaren **Zafer Bayramı** olarak kutlanan Başkumandan Zaferi'nin, 1 Nisan 1926'da kabul edilen Zafer Bayramı Kanunu'yla, 30 Ağustos Başkumandan Muharebesi gününün Cumhuriyet ordu ve donanmasının Zafer Bayramı olduğu, her yıl dönümünde bu bayram gününün kara, deniz ve hava kuvvetleri tarafından kutlanacağı belirtildi.

Dönemin Savunma Bakanı **Recep Peker** yayınladığı bir genelge ile bayram törenlerinde neler yapılacağını detaylı bir şekilde belirtti. Hava Kuvvetlerinin ülke savunmasında önemli bir yeri olması nedeniyle, Tayyare Cemiyeti de 30 Ağustos tarihini **"Tayyare Bayramı"** olarak adlandırdı.

Ağustos Ayı'nın tarihimizde çok önemli bir yeri vardır. Bu ay içinde Ulus olarak saymakla bitmeyecek çok büyük zaferlerin altına imzamızı atmışız.

Atatürk'ün Konya'ya Gelmesi 3 Ağustos
Türklerin Anadolu'da İlk Fethi 16 Ağustos
Kars'ın Fethi 16 Ağustos
Atatürk'ün Şapka Devrimi 23 Ağustos
Mercidabık Zaferi 24 Ağustos
Malazgirt Zaferi 26 Ağustos
Zafer Bayramı 30 Ağustos
Ahlat Kültür Haftası 23 Ağustos
Türk Silahlı Kuvvetler Günü 30 Ağustos

CEMİL ÖZGÜR BEY'DEN İBRETLİK DERSLER-II

Ardından kendimce hesaplar, örneğin on beş santim kesilmesi yönünde önerilerde bulunurdum. Daha önce kereste işinde hiç çalışmamıştım, bu konuda bir eğitim de almamıştım. Fakat yapılan işi seyrettikçe düşünür, neler yapılabileceğini zihnimde canlandırırdım.

Neticede benim önerim uygulandığında, daha iyi sonuç alınırdı. Hayatım boyunca bu böyle devam etti. O arkadaşım Nuri, bana hep, **"Cemil sen ticarete, iş yapmaya çok yatkınsın, mutlaka ticaret yapmalısın."** derdi.

Ticaret hayatına girerken o arkadaşımın da beni teşvik etmesinin etkisi olmuştur diye düşünürüm.

Yakınlarım, yanımda çalışanlar mükemmeliyetçi olduğumu söylerler. Çocukluktan kalma bir özelliğim olsa gerek. Hayatım boyunca yaptığım her işi olabilecek en doğru şekilde yapmaya gayret ettim. Örneğin, Ankara'da sadece bir apartman yapmıştım, Bülten Sokak'ta. İnşaat bittikten belki otuz yıl sonradır, o apartmanda oturan biri inşaatı benim yaptığımı öğrenince, bana **"Cemil Bey, hala sizin taktırdığınız elektrik anahtarlarını kullanıyoruz, hiçbiri bozulmadı."** diye biraz da hayretle anlatmıştı.

Hangi konu ilgimi çekse onun en iyi, en doğru nasıl yapılacağını merak etmekten ve öğrenip uygulamaktan kendimi alamam. Hayatım boyunca yaptığım her işi, hep bu ilkeyle yapmaya çalıştım.

İlk ticari faaliyetim Diyarbakır'dan Ankara'ya kavurma götürüp satmamdır. On üç-on dört yaşlarında olmalıyım, 1942-43 yılları… Okulun tatilde olduğu bir dönem olmalı. Annem ve dayım elli teneke kadar kavurma hazırlamışlardı. Onları Diyarbakır'dan trene verdik. Ben de yine trenle Ankara'ya tek başıma gittim.

O zaman Diyarbakır'dan Ankara'ya tren iki günde gidiyor, yük treniyse belki iki ayda ancak ulaşıyordu.

Henüz İkinci Dünya Savaşı devam ediyor. Ben daha çocuğum, savaş koşulları nasıldır bir fikrim yok. Yolculuk iki gün sürüyor, yolcular hep aç, tabii ben de. Trenin durduğu istasyonlarda yolcular peynir ekmek, ne bulurlarsa hücum ediyor, karınlarını doyuruyorlardı.

Ben de çevremdekilere bakıyor, onlar ne yapıyorlarsa aynısını yaparak karnımı doyuruyordum. Tıka basa dolu tahta sıralarda, sıkış tıkış bir yolculuktu. Ama o çocuk yaşıma rağmen çevremi gözleyerek, insanların neyi nasıl yaptıklarına bakarak Ankara'ya ulaşmıştım.

Kavurma tenekeleri gelene kadar, bazen şimdiki eşim Muzaffer Hanımlarda, bazen Ulus'taki Avrupa Oteli'nde kalarak beklerdim. Muzaffer Hanımlar, yeni yeni inşa edilen Yenimahalle semtinden ev satın almışlardı. Evleri her daim Diyarbakır'dan gelen misafirlerle dolup taşardı.

Hastası olan, işi gücü olan, ticaret yapan onlarda kalırlardı. Evlerinde bazen on, bazen on beş kişi olurdu. Onlara gittiğimde yaşıtlarımla birlikte oturur, oynar, zaman geçirirdik.

Muzaffer Hanımla henüz o yaşlarda dahi çok iyi anlaşırdık. O zamanın Ankara'sı da küçük bir şehirdi ama Diyarbakır'a kıyasla çok daha büyük ve kalabalıktı.

Günlerim böyle geçti ve sonunda kavurma geldi. Ankara Garı'nda yüklettim, Ulus'ta esnafa götürdüm. Birkaç tenekeyi açtıklarında, kavurmanın küflenmiş olduğu ortaya çıktı. Annem ve dayım tenekeleri iyi kapatmamışlar.

Neredeyse iki ay süren tren yolculuğunda kavurmalar hep küflenmiş. Esnaf alamayız deyince öylece kalakaldım. Ne diyebilirdim ki, daha küçük bir çocuktum.

Yükledim kavurma tenekelerini Muzaffer Hanımların evine getirdim. Muzaffer Hanımın babası askeriyeye mal satardı. Oraya götürdük, küflenmiş diye orası da kabul etmedi. Küflü kavurma tenekeleriyle kalakaldım Ankara'da…

O yaşta, küçük bir çocukken, ağızları iyi kapatılmadığı için küflenen kavurmalara baktıkça çok kızdığımı hatırlıyorum. Ama yapacak bir şey de yoktu.

Bir hemşerimizin, bugünkü Bentderesi civarında, odun kömür sattığı bir dükkan vardı. Kavurmaları oraya götürdüm. Tenekeleri açtım, kavurmalar yumuşayınca küflerini temizledim ve kiloyla satmaya başladım…

devam edecek…

SİYASETİN İÇİNDE

Kamran İNAN **geçen sayının devamı…**

Parlamentonun açılışı bana üniversite ders yılı başlangıcını hatırlattı. Ancak buradaki kümelenmeler farklıydı. Bir kanatta göbekliler -kanadı tahmin etmek zor değil-, bir kanatta sakallılar, bir kanatta da bıyıklılar hakimdi. Ancak bıyıklıları ayırt etmek kolay değildi; bir çeşit bıyık solu temsil ederken, diğer bir çeşit sağın işareti idi.

Siyasi düşüncenin bıyıkla ifade edildiği tek memleket herhalde Türkiye idi. İnsanımızın bıyık meraklısı olduğunu biliyordum: ancak bıyığın siyasi bir anlamı olduğunu ilk defa-hayretle-öğreniyordum.

İdeoloji bıyıktan dile de sıçradı: doğru Türkçe konuşmak gericilik, uydurma kelimelerle, Türkçeyi katlederek konuşmak ilericilik (sol) oldu. Bu da bize has bir icat; siyasetin karikatürize edilmiş şekli, **"Tatil"** deyince gerici, **"Dinlence"** deyince ilerici olmak.

İdeoloji savaşı güzel Türkçe lugatını delik-deşik etti. İdeoloji bitti, dil savaşı devam ediyor. İşin ilginç tarafı bugün artık eski komünistlere **"muhafazakar"** denmesidir. 19 Ağustos 1991 Moskova darbesini yapan eski komünistlere **"muhafazakar"** sıfatı takıldı. Roller değişti.

1973 seçimlerinden çıkan tablonun Türkiye'yi yansıttığı, meselelerine göğüs gerebileceği hususunda tereddütlerim vardı. Buna mukabil tablonun Türkiye coğrafyası ile çakıştığını savunanlar da vardı.

Zaman, maalesef, Parlamento olarak Devlet ve rejimi gereği gibi koruyamadığımızı gösterdi. Türkiye daha büyük bunalımlara yürüdü. Bende şok tesiri yapan ikinci bir şey, herkesin bana sessiz kalmayı, alçak sesle konuşmayı, kimseye güvenmemeyi, ısrarla telkin etmesiydi.

Konuşmak için merdiven altları, telefon kabinleri aranırdı. Siyaset ve Devlet hayatının aradığı cesarete sahip pek az kimse vardı. Partiler içindeki istihbarat ağı, olup-bitenleri muayyen yerlere iletmek, Devlet İstihbarat Teşkilatından daha güçlü ve etkiliydi.

Bir gün karayolunda karşılaştığım, hem de Batı illerinden bir Senatör, kırda dahi konuşmak için ağacın altını aradı, ses tonunu iyice düşürdü. Siyasetteki ketumiyet, Napoli mafyasının Muerta kanununa yakın düşüyordu.

Bir başka garip olay daha yaşadım. Sınıf arkadaşım, Bakan, parti içinde iddialı birine nezaket ziyaretinde bulundum; beş dakika için gitmiştim, tam bir buçuk saat tuttu. Bütün söyledikleri, anlattıkları Genel Başkan'ın tutumu hakkında idi; sert şekilde tenkit ediyordu. İnanmış, ciddiye almıştım.

Bu konuşmadan birkaç gün sonra, bir Grup toplantısında sınıf arkadaşım kürsüdeydi; bana söylediklerini tekrar eder, enteresan bir müzakere olur diye bekliyordum; tam tersine Genel Başkan övüldü, kuvvetle desteklendi, mübalağalı ifade ve jest tezahürleri oldu.

Dostumun siyasette neden başarılı olduğunun ilk işaretini almıştım. Daha sonraları bu gibi kulis, koridor, merdiven altı kahramanlıkları ile toplantılarda sergilenen tutum arasında yüzde yüzlere varan farklara alıştım. Ancak hiçbir zaman kabil etmedim.

Siyasi sistemimizin temel hastalığı, bence burada yatar. Bu iki ayrı hüvviyetin birleştiği gün siyasetimiz kurtulur, sistem daha sağlıklı işler.

Yeniden seçilebilme liderlerin irade ve tekelinde bulunduğu müddetçe, korkarım bu iki hüvviyet beraber yaşamaya devam edecektir. Cesurların sayısı artıyor, ancak yeterli değil.

İki kişiliği bile yeterli bulmayan bir Senatör, Grup Başkanlığı için benden oy istedi, vermiyeceğimi söyledim. Kaybettikten sonra yanıma geldi, **"Tek açık konuşan siz oldunuz"** dedi. Bununla övünemezdim. Bu belirtiler ve zaman içinde muafiyet kazanmaya başladığım şoklar, nereye gitmekte olduğumuzun işaretlerini veriyordu.

Daha ilk günlerden itibaren dikkatimi çeken bir husus da, yanlış adrese gelmiş olanların mevcudiyeti idi; bunlar her partide vardı, az değildi.

devam edecek…

KÜFREVİ AİLESİ

Elli'li yılların ortalarında Ahlat Kaymakamı Mazlum Yegül, Merkez Mahalle olan Erkizan Mahallesi'nin çehresini değiştirecek, o günün koşullarına göre çok modern bir kent yapılanması faaliyetlerine girişmişti. Yeni açılan caddenin iki yanına dükkanlar, ortalara doğru bir kent meydanı ve Van Gölü'ne hakim bir tepede de Ahlat Parkı'nı yaptırıyordu.

Parkın ortasına **"Van Gölü'** şeklinde bir havuz yapılmış ortasına da bir fıskiye yerleştirilmişti. Bu yeni yapılanma Ahlat'ı çevre il ve ilçelerden farklı kılıyordu.

Güzel bir sonbahar günüydü, öğlen saatlerinde tavanı beyaz, yeşil renkli bir pikap, Abdullah Nalbant Usta'nın, Mazlum Yegül Caddesi üzerindeki dükkanının önünde durdu. İnen yolcular, kaldırımda bulunan küçük kendirle örülmüş taburelere oturdular.

Çevredeki çocuklardan biri, dükkanın hemen arkasındaki boşlukta nalbantlık yapan Abdullah Usta'ya **" Usta misafirleriniz geldi"** diye haber verdi. Yere yatırdığı öküzün nallarını çaktıktan sonra ellerini yıkayan Abdullah Nalbant Usta, misafirlerine hoş geldin demek için dükkanın önüne geldi.

Taburelerde oturanlardan kendi yaşında olan birine büyük bir saygı ile yaklaşıp **"Hoş geldin Kurban"** diyerek elini öptü, diğerleriyle de tokalaşıp,hoş geldiniz dedikten sonra, elini öptüğü zatın hemen yanında, kendisi için ayrılan tabureye oturdu.

Karşılıklı hal hatır sormalardan sonra, Abdullah Nalbant Usta, dükkanın hemen karşısındaki dükkanda çaycılık yapan Kahveci Osman'a yüksek sesle seslenerek misafirlere çay getirmesini söyledi.

Abdullah Nalbant Usta'nın misafirlerini gören dükkan komşuları, Bakkal Salih Gogo, bitişiğindeki Kasap Musa Dayı, onun bitişiğindeki Sebzeci Abbas, tam karşı dükkandaki Bizim Berber İdris Bayındır, az ötedeki komşu Yunus'un Şevket ve diğer komşular, teker teker gelip aziz misafirin elini öpüp, kendi dükkanlarının önünden getirdikleri taburelere oturarak sohbete katılıyorlardı.

Kahveci Osman, getirdiği çayları konuklara dağıtıyor, yeni gelenleri gördükten sonra gidip onlara da çay getiriyordu, o gelinceye kadar başka komşular gelip sohbete dahil oluyorlardı.

Her ne kadar sohbet desek de aslında sohbetten çok farklı bir ortam vardı, ortadaki kişi konuşuyor, etraftakiler, huşu içinde onu dinliyorlardı. Hiçbir kimseden çık dahi çıkmıyordu. Çok seyrek de olsa arada çekinerek soru soranlar da yok değildi.

Konuşan kişi, dünyada ve Türkiye'de olan bitenden, yeni gelişmelerden, insani değerlerden, iyilik yapmaktan, eğitimin öneminden, çocukların okutulmasından, hastalıklardan, yeni çıkan ilaçlardan, kendi seyahatlerinden, yolculuk sırasında karşılaştığı ilginç olaylardan söz ediyordu.

Bir süre sonra konuklar kalktılar, sırasıyla herkesle tokalaşıp, pikaba binmek üzereyken, konuk olan kişi birden bana doğru geldi, cebinden bir şey çıkarıp bana uzattı. Çekinerek aldığım şey bir şekerdi, utanarak elimde gizledim, konuklar pikapla uzaklaştıktan sonra ilk işim kağıdını açıp yemek oldu. İlk kez yediğim bir şekerdi, çok hoşuma gitmiş, tadı damağımda kalmıştı.

Aradan 10-15 gün kadar geçmişti, çarşının diğer ucundan babamın dükkanına doğru gelirken, dükkanın önünde yeşil pikabın durduğunu gördüm. Aynı kişilerin geldiğini ve bana gene şeker verebileceğini düşünerek koşar adımlarla dükkanın önüne geldim. Ortada oturan, kısa boylu, güler yüzlü kişi aynıydı ama yanındakiler farklı kişilerdi. Gene komşular toplanmış, gene çaylar söylenmişti.

Aziz misafir gene konuşuyor etraftakiler dinliyorlardı. Usulca yaklaştım, kenardan olup bitenleri seyrediyordum. Bir süre sonra gene kalkıp etraftakilerle vedalaşıp pikaba bineceklerken gene bana o sıcak elden bir şeker uzatılmıştı. Ve ben gene bu şekerden çok mutlu olmuştum.

Bu kez belleğime kaydetmiştim, o güler yüzlü, sevecen ve her seferinde bir şekerle minik kalbimde kendine bir yer edinen kişiyi. Bu kez pikabının plakasını bile ezberlemiştim. **13 AC 065** plakalı yeşil pikap bir daha ne zaman gelir diye yolunu gözler olmuştum.

Bir ayda ya da iki ayda bir bu buluşma gerçekleşiyordu, her seferinde bir şeker benim vazgeçilmezim olmuştu. Bu yüzden yaşım büyüdükçe ilgim de o derece artıyordu. Hatta sorgulama aşamasına bile gelmiştim. Artık bazı şeyleri babama sorarak öğrenme aşamasındaydım. Bu benim gönlümü fetheden kişinin adının Cesim Küfrevi olduğunu, Bitilis'te oturduğunu öğrenmiştim.

Cesim Küfrevi, Ailesi'nin en büyüğü olan tarihe iz bırakan, bölgenin çok sevilen ve sayılan şahsiyetlerinden Muhammed Küfrevi'nin 4. Kuşaktan torunudur.

Cesim Küfrevi'nin Ahlat'tan her geçişinde Abdullah Nalbant Usta'nın dükkanının önünde mola vermesi, Abdullah Nalbant Ustaya verdiği değerin bir gösterisiydi. Kimi zamanlar da evde ağırlanırdı, Cesim Küfrevi.

Geleceği önceden haber alınınca, evde bir telaştır başlardı. Annem, çeşitli yemekler hazırlar, bu

yemekler arasında mutlaka **"Kıymalı su böreği"** yer alırdı. Aziz misafirimiz su böreğini çok sevdiğini, annemin yaptığı böreğin başkalarından çok farklı olduğunu öve öve bitiremezdi.

Biz çocuklar onun etrafında pervane olurduk, hepimizin payına mutlaka bir hediye düşerdi.

Bu sıcak ilişki yıllar boyu sürdü, bu arada ben Ahlat Orta Okulu'nu bitirmiştim, liseye devam edecektim, ancak Ahlat'ta lise yoktu. Diyarbakır Ziya Gökalp Lisesi'nde eğitime başlamıştım.

İlk kez evden ayrıldığım için Diyarbakır'daki günlerin sıkıntılı geçiyordu. Ahlat'tan sonra, o dönem **"Şarkın Parisi"** olarak tanımlanan kente uyum sağlamakta zorlanıyordum.

Bir gün parasız pulsuz bir vaziyette Diyarbakır sokaklarında amaçsız bir biçimde dolaşırken Cesim Kürevi'nin yeşil pikabını İskender Paşa Camii'nin önünde gördüm. Namaz kılıyor olabileceğini düşünerek beklemeye başladım. Birkaç dakika sonra geldi, beni beklerken görünce çok şaşırdı, durumu anlattım çok memnun oldu. Bir isteğimin olup olmadığını sordu, teşekkür edip elini öperken her zaman olduğu gibi ayrılırken gene cebime bir şey tıkıştırdı.

Utancımdan bir şey diyemeden ayrıldım, biraz uzaklaştıktan sonra cebimi kontrol edince 15 lira olduğunu gördüm. 60'lı yılların başında bu paranın bir öğrenci için ne kadar önemli olduğunu parasızlık çekenler iyi bilirler.

Bir süre sonra liseye Bitlis'te devam etmeye başlamıştım. Bitlis'e her gidişimde babam, Küfrevi Ailesi'ne verilmek üzere mutlaka bir hediye elime tutuşturuyordu. Bu hediye, kimi zaman bahçemizde yetişen bir sepet Ahlat'ın ünlü kayısısı veya kirazı, kimi zaman fındık, kimi zaman da babamın bahçemizdeki güllerden yaptığı gül reçeli oluyordu.

Her yıl yeni mahsülden yapılan döğme ya da bulgurun Küfrevi Ailesi'ne gönderilmesi de gelenek halini almıştı. Her hediye götürdüğümde anneme verilmek üzere mutlaka bir karşılığı da oluyordu.

Bir gün Cesim Küfrevi ile Bitlis Belediyesi önünde karşılaştık, halimi hatırımı sorduktan sonra nerede kaldığımı sordu. Birkaç arkadaşla birlikte bir evde kaldığımı söyleyince, kalabalıkta ders çalışamazsınız diye benim bir arkadaşımı da yanıma alarak evlerinin bitişiğindeki boş eve taşınmamı istedi.

Çocukluk ve okul arkadaşım Tahsin Yaşar Öztürk ile birlikte bekar evindeki eşyalarımızı toplayarak gösterilen boş eve taşındık. Gerçekten de burada rahat etmiştik, arada bir hizmetçilerle gönderilen yemek ve yiyecekler bize ilaç gibi geliyordu. Birkaç kez de iftar sofralarını bizimle paylaşmışlardı.

Küfrevi Ailesi, kış aylarını İstanbul'da geçiriyordu, bu dönemlerde Bitlis'te ise metrelerce kar yağıyordu. Böyle olunca boş evin de bazı yapılması zorunlu işleri oluyordu. Evde sürekli kalan hizmetli Temir Efendi bu işlerin üstesinden gelmekte zorlanıyordu. Orada kaldığım süre boyunca Temir Efendi'nin yapamayacağı resmi ya da bazı özel işlemleri yapmakta ona yardımcı oluyor, yaklaşık 15-20 günde bir durumu yazdığım mektuplarla İstanbul'a bildiriyordum.

Lise bittikten sonra, Öğretmen Okulu fark derslerini vermek için Erciş'e gitmiştim. Bir gün Cesim Küfrevi'nin yeşil pikabını gördüm. Yanına gittiğimde, tıpkı Ahlat'ta olduğu gibi burada da insanlar çevresini sarmış anlattıklarını dinliyorlardı. Beni görünce hemen yanına çağırdı. Konuşmasını kesip hatırımı sordu, durumu anlattım hemen çevresindeki insanlarla vedalaşarak ayrıldı.

Birlikte yeşil cipine bindik Öğretmen Okulu'nun bulunduğu Ernis'e kadar gittik. Burada beni Okul Müdürü Vahit Gazioğlu ile tanıştırdı ve bana yardımcı olmasını rica etti. Daha sonra vedalaşarak ayrıldık, Muradiye'ye doğru devam ettiler, yanındaki yol arkadaşlarıyla birlikte.

Bir süre sonra artık Ankara'ya gelmiştim, her bayramda kendi yaptığım tebrik kartları ile bayramlarını kutluyor, minnettarlığımı ve saygımı belirtiyordum. Daha sonraları vatani görevimi yaparken tayinim Tekirdağ'ın Malkara İlçesine çıkmıştı. Malkara'ya giderken İstanbul'daki evlerini ziyaret etmiş elini öpmüştüm. Askerlik sonrası Ankara'ya dönmüş Başbakanlık Kanunlar ve Kararlar Genel Müdürlüğündeki görevime başlamıştım.

Bu kez ziyaret faslı Cesim Küfrevi Beye geçmişti. Ankara'ya her yolu düştüğünde beni ziyarete geliyor, kıymetli hediyeleriyle beni mahcup ediyordu. Başbakanlığa geldiği zamanlarda, tıpkı yıllar evvel Ahlat'ta insanları başına topladığı gibi çalışma arkadaşlarımı odaya topluyor, onlara kıymetli hediyeler sunarak beni onurlandırıyordu.

Bir gün bir yakınımın vefatı nedeniyle kaziye ziyaretinde bulunmak için İstanbul'a gitmiştim, Cesim Küfrevi Bey'e telefon ederek İstanbul'da olduğumu bildirdiğimde beni Üsküdar'daki evlerine davet etti. İlk kez evlerini görecektim, çok heyecanlıydım. Ailenin tüm bireyleri beni sıcak karşıladılar. Ziyaret olağan süresini aşmaya başlamıştı. Sık sık izin istemeye yelteniyordum, her seferinde daha erken diye geçiştiriliyordu. Sonra benim onlara yapıp bayramlarda gönderdiğim tüm bayram kartlarını önüme serdiler. Bu kartları atmayıp saklamaları beni çok şaşırtmış, bir o kadar da mutlu etmişti.

Kaderin cilvesine bakınız ki, 5-6 yaşlarındayken Ahlat'ta başlayan ve zamanla büyüyüp gelişen bu sıcak ilişkinin sonucunda, Cesim Küfrevi Bey'in vefatının ardından naaşının Bitlis'teki Dedesinin yanına defni Kararnamesinin kaleme alınışını Allah bana lütfederek onurlandırmıştı.

BİTLİS'İN İYİLİK MELEKLERİ

Lütfen bu fotoğrafa dikkatle bakınız, lütfen.

Bu bir fotoğraftan ziyade Bitlis'in ve Türkiye'nin modern ve çağdaş yüzünü gösteren, gurur duyacağımız bir tablodur.

Türkiye'nin çeşitli yerlerindeki değişik üniversitelerde eğitimlerini tamamladıktan sonra Bitlis'e geldiler. Farklı mesleklerde olmalarına ve kendi işlerinde çok başarılı bir performans sergilemekle yetinmeyip, Bitlis'te kadın girişimciliğinin geliştirilmesi için de, bir araya gelerek ellerini taşın altına koyup, bir başarı öyküsünün altına imza attılar.

Özgüvenleri yüksek, Van Gölü'nün mavi sularına sırtlarını vermiş, bilgi ve deneyimlerini ihtiyacı olan insanlarla paylaşmaya karar vermişler.

Şimdi, bu idealist kadroyu, soldan itibaren sırasıyla tanıyalım.

Bermal AKBAY: Trakya Üniversitesi Mimarlık Bölümünden mezun oldu. Mimarlık Stajını yaptığı Tatvan'da hayalindeki iş yaşamına adımını attı. Kısa sürede başarılı oldu işyerinin yönetimini üstlendi. Kadın girişimciliğini geliştirmek için iki yılı aşkın bir süredir çaba gösteriyor.

Ayşe AĞIRTMIŞ: Elektrik Mühendisi, mesleki stajını güneş enerjisi santralında yaptı, daha sonra burada çalışmaya başladı. Bu alanda kendini geliştirmeye başladı. Merkezi İstanbul'da olan bir güneş enerjisi firmasının Tatvan Şubesinin kurulmasını sağladı. Halen bu alanda hizmet vermektedir.

Hilal ÖZDOĞAN: Karadeniz Teknik Üniversitesi Jeofizik Bölümünden mezun oldu. Mesleği ile ilgili olarak bir süre piyasa araştırması yaptıktan sonra kendi firmasını kurmaya karar verdi. Kendi memleketinde hizmet vermenin kolay olduğunu belirtiyor. Bitlis ve çevresinde jeofizik etütler yapılmadığı için büyük bir mücadele vererek Yerel Yönetimlerde bu çalışmaların yapılması için çaba gösterdi. Halen alanında hizmet vermektedir.

Yasemin KÜNTAŞ: 2009 yılından beri sigortacılık işi ile ilgilenmektedir. 2016 yılında kendi işini kurdu. Mesleğini çok sevmekte ve en büyük yardımcısının kardeşi olduğunu belirtmektedir. Ayrıca Bölge insanının ve Ticaret Odasının desteğini görmekten mutlu olduğunu belirtiyor.

Rahime Yılmaz ACET: Takımın koçu, duruşundaki özgüven ve mütevazı tavrı, yere sağlam basışı, başarıyı içselleştirdiğinin kanıtı.

Sayın Acet, Tatvan Ticaret ve Sanayi Odası'nda bilgisayar elemanı olarak başladığı görevini, müdürlük ve Genel Sekreterlik düzeyine taşıyarak taçlandırmış. 2006 yılında Merkezi Finans ve İhale Birimi proje çalışmalarına katılarak deneyimlerini artırdı. Daha sonra kendi firmasını kurarak proje çalışmalarına devam etti.

Son olanak birlikte çalıştığı ve rehberlik ettiği ekip arkadaşları ile kadınlarımızın emeklerini değerlendirecekleri bir Pazar kurma çabasına giriştiler.

Rezzan DİNDAR: Mimar olan Dindar, bir firmada sözleşmeli olarak çalışıyordu. Sözleşmesi sona erince özel sektörde çalışmayı denemek istedi. İşleri iyi gitmeye başlayınca doğru tercih yaptığına inanarak işine daha sıkı sarılmaya başladı.

Esra GÜNGÖR: İnşaat Mühendisi olan Güngör, ilk olarak turizm alanında işe başladı. Daha sonra inşaat ve turizm bir şirket kurarak işini geliştirdi. Ailesiyle birlikte Tatvan'da bir otel açtılar. 2017 yılından itibaren Tur Şirketleriyle birlikte çalışıyorlar.

Sedef KOCAKAPLAN: Konya Selçuk Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden mezun oldu, Avukat olarak görev yapıyor. Aynı zamanda Tatvan'ın tek arabulucusu olarak hizmeti veriyor. Ekibiyle birlikte Sosyal Projelerin gerçekleştirilmesine katkı sağlıyor.

Çimen Zilan KAPLAN: Hukuk Fakültesini bitirdi, Avukat olarak görev yapıyor. Tarım ve Kalkınma üzerine bir kooperatifin kurucuları arasında yer aldı. Büyükbaş hayvan yetiştiriciliği üzerinde bir proje üzerinde çalışmalarına devam etmektedir.

Hacer Öznur BOYACIOĞLU, Hürriyet Gazetesi 09.07.2020

KIBRIS TEMMUZU

Hüseyin MÜMTAZ

Temmuzlar Kıbrıs'a özeldir. Temmuzlar Kıbrıs'a bir başka gelir. İlki hariç (1877) iyidir, güzeldir, hoştur. Aslında Temmuz'un 15'indeki bile; Sampson imzalı olmasına rağmen, 20 Temmuz'a ve arkasından 14-16 Ağustos'a yol açtığı için çok meraklıdır, hayli ahkâmlıdır.

1923'ün 24 Temmuz günü Lozan'da adanın İngiliz'e devri onaylandığı halde Kıbrıs Türkü, Türkiye için sevinç gösterileri yapmıştır. [i] Temmuz'lar Kıbrıs'a alkışlarla, bayraklarla gelir. Türk bayraklarıyla…Geçen gün 1962 tarihli, Taksim Sahası'nda yapılan 19 Mayıs kutlamalarının siyah beyaz belgeselini seyrettim. 60 yıl sonra bugün, 2020'de hiçbir yerde öyle kutlama yoktur.

1962'de "Kıbrıs Cumhuriyeti", Türkiye sınırları dışındaki bir başka "devlet"tir, Kıbrıs Türkleri de bu devletin içindeki farklı bir etnik topluluktur. Öğrencilerin, öğretmenlerin kıyafetlerindeki ciddiyet; hareketlerindeki heyecan ve heves, tribünlerdeki (surlar üstündeki) seyircilerin saygısı, Türk bayraklarının geçişi sırasında dışa vurulan coşku inanılmazdı. (Akıncı 1962'de Limasol'da ne yapıyordu, kutlamalarda Türk bayrağı görünce saklanıyor muydu ki şimdi "bayraksız" kabuller düzenliyor?)

Milli bayramlarımızdaki en güzel kutlamalar inanın şimdi yine KKTC'de yapılmaktadır. Öğrencisi, sporcusu, öğretmeni ve seyircisiyle Türk bayrağı görünce heyecanlanan o yılların o topluluğundan şimdi nasıl olup da "BEY Faşizmi"ni sayıklayan Türkçe konuşan "yabancı" pasaportlu Rum sevici, Rum'un sevdiği yerlilerin çıkabildiğine insan hayret ediyor.

Konunun uzmanları bunu, o zaman Makarios tarafından yasaklanan kısıtlı Kızılay yardımları ve fert başı rasyon(raşın)'la yaşama anca tutunabilen kuşakla; 74 sonrasının bir eli şeftalide, bir eli hellimde kuşağı arasındaki farka bağlıyorlar.

Ben ise konuyu ilk kuşağın, yaşadıklarını kendinden sonraki kuşağa, evlatlarına ve torunlarına anlatmayıp öğretmemesine bağlayıp bırakıyorum…

Eski temmuzlar böyleydi de şimdiki nasıl? Kovid-19 Temmuz'unda Kıbrıs bir başka âlem…

"Her zaman her şeye muhalif" olanlar, salgından sonra kapatılan uçuşlar hem "açılsın" diyorlar, arkasından ekliyorlar; "Türkiye'den gelen uçaklar hariç".

Rum tarafının geçişleri kontrol etmesinden çok şikâyetçiler, "kontrolsüz gidip gelelim" diyorlar. "Battık, kapıları açın, turist gelsin" diyorlar, ama "Zinhar Türkiye'den değil, orası virüslü" diyorlar. Fakat kıyıda yine "kuzeyden gelen" kaçak göçmen teknesi yakalanınca, "Onlara yazıktır, gelsinler, polis ateşaçmasın" inceliği (!) sergiliyorlar.

Rum tarafında yeni 7 bulaş saptanıyor, 5'inin Türkiye'den kuzeye, kuzeyden de kaçak yollardan güneye geçen Suriyeliler olduğu açıklanıyor. Yedide beş, korkunç bir oran. 8 milyonunun yaşadığı, geldikleri yerdeki bir türlü bilinemeyen/açıklanamayan bulaş oranı ihtimali ürkütüyor.

Kovid-19 Temmuz'unda PRİO'cular ve aveneleri AB'den fonlanmaya devam ediyor. Yazılı ve görsel basında Türkiye'ye, devlete, millete, askere, memura sövmeler "devlet yardımı" ve "Türkiye uydusu üzerinden" devam ediyor. Çünkü sömürge verasetinden intikal eden ve titizlikle korunan "düzen" buna cevaz veriyor.

Bitirirken iki çift lâfım da; Amerika'nın "Uluslararası Askeri Eğitim ve Talim Programı"na dâhil ettiği açıklamasının ardından Rumların Yeşilırmak Sınır Kapısı'na iki adet portatif ağır silah mevzii yerleştirmesinden endişelenen "koalisyon" hükümetine…

74 Harekâtı, "Amerika'ya rağmen" yapılmamış mıydı muhteremler? Hem gidin Girne'den Yeşilırmak sahiline kadar kıyıyı bir gezin… Onlarca beton Rum koruganı kalıntılarının 74'de ne işe yaradığını (!) düşünün. Rahatlayın.

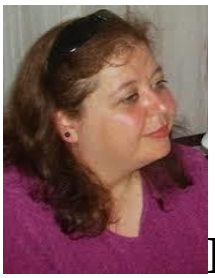
Kıbrıs Temmuzlarının bitişi, aynı zamanda "1 Ağustos"ların, TMT'lerin de habercisidir dostlar, unutmayın. 1 Ağustos şanla, şöhretle gelir. Davulla, zurnayla gelir.

"Ya Türk Kıbrıs vâr olur
"Ya mücahit yaşamaz"la gelir.

18 Temmuz 2020

[i] "Larnaka'da yapılan kutlamada büyük coşku vardı: '…Şerefli bayrağımız dalgalanıyor ve

Devamı 19. Sayfada…

KIZILAY MEYRDANI VE GÜVENPARK

Arzu KÖK

Bir kenti keşfetme ile ilgili ilk heyecanı, son tepeyi aşıp kenti yukarıdan gördüğümüz an hissederiz. Bir binalar toplamı ve arada göze çarpan doğal dokusuyla bize ilk izlenimi verir kentler. Ama bu gördüğümüz kentin kendisi değil gölgesidir aslında. Kentin asıl kimliğini kentin içlerine girdiğimizde keşfederiz. Binalar, kent estetiğinin çok önemli unsurlarıdır ama kenti kent yapan binalardan ziyade, park, sokak ve meydan gibi kentin kamusal açık alanlarıdır. Kentin ete kemiğe büründüğü, kimlik ve kişilik kazandığı, yaşayan canlı bir organizmaya dönüştüğü, Jane Jacobs'un dediği gibi, şehri fark edilir ve heyecan verici kılan yerlerdir kamusal açık alanlar. Bu alanların en güzel örneği de kent meydanlarıdır. Bu nedenledir ki insanların bir araya geldiği, iletişime geçtiği, ortak aktiviteler ve eğlenceler düzenlediği meydanları ve kamusal açık alanları olmayan bir yerleşim alanı estetik değildir, demokratik değildir ve ne kadar büyük olursa olsun kent de değildir aslında.

Çok güzel binaları yan yana dizerseniz ortaya bir kent çıkmaz. Sadece binalardan ibaret bir kent, sadece yatak odasından ibaret bir eve benzer. Bir evin sadece yatakhane değil sosyal bir mekân olması için nasıl salonu, mutfağı, balkonu olması gerekiyorsa; bir kenti sosyal yaşam mekânı haline getiren de o kentin açık ve kapalı kamusal alanlarıdır. Konutlar kentin yatakhaneleri ise meydanları, parkları ve sokakları da kentin salonu, oturma odası, mutfağı ve balkonudur. Kent farklı mekânların ve işlevlerin oluşturduğu çoğulluklar toplamıdır kuşkusuz… Ama eğer bu çoğulluklar, yaşam ve karşılaşma alanlarının varlığı ile ortak paydaları olan bir topluma dönüşemiyorsa; ortaya yalnızca bir cemaatler toplamı çıkar… O vakit de kent denilen bir olgudan söz edemeyiz.

Demek oluyor ki, kent, farklılıkların birbirinden yalıtık biçimde var oldukları bir yer değildir. Bu farklılıkların sürekli birbiriyle karşılaştıkları, birbirine değdikleri, çelişki ve çatışmalarını ortak bir mekân ve toplumsal doku içinde çözebildikleri, birbirlerini etkileme ve değiştirebilme olanakları elde edebildikleri bir mekândır.

Kent hem farklılıkları bir arada bulundurmayı hem de atomize olmamayı; hem birey olmayı ama hem de toplum haline gelmeyi sağlayabilme yeteneğine sahip olan bir yerdir. Bu farklı mekânsallıkların ve toplumsallıkların ortak bir toplumsal zeminde bir araya gelmesini kentin düğüm noktaları sağlar. Kentsel kamusal açık alanların en önemlilerinden biri olan meydanlar ise, bu düğüm noktalarının en asli unsurlarıdır. Böylesi mekânlar olmaksızın farklılıkların birbiriyle karşılaşması, iletişime geçmesi ve bir toplum oluşturmaları olanaklı olmaz. Bunların olmadığı bir mekânda ise barındırdığı nüfus ne kadar büyük, sahip olduğu bina sayısı ne kadar çok olursa olsun bir kent toplumu, kent kimliği ve kültürü oluşamaz.

Türkiye'de gelişkin bir meydan kültürünün varlığından söz etmek çok güç. Osmanlı yaşam biçiminde semt ve mahallelilik kavramı çok önemliydi. Kamusal alanlar genellikle erkeklere aitti ve erkeklerin yaşamı da yürüyüş mesafesindeki ev ile işyeri, kahvehane ve camiyi içeren çarşı arasına sıkışmış durumdaydı. Osmanlı'nın çok parçalı ve mikro ölçekli yaşam tarzı, kadın – erkek beraberliğine dayanan bir kamusal yaşamın ve sosyal aktivitelerin mekânı olan batılı anlamda bir meydan kültürünün oluşmamasının en önemli nedenlerinden biriydi. Ele geçirilen kentlerdeki meydanlar ise -kısmen İstanbul dışında- zamanla giderek işlevsizleşti. İstanbul'un bazı meydanları ve geniş bulvarları Padişahın **"tebaasına"**na göründüğü ya da konvoyunun geçtiği güzergâhlar olarak yaşamlarını sürdürebildiler.

Osmanlı'da 18. yüzyıldan itibaren meydan olgusu daha çok gündeme gelmeye başladıysa da Türkiye'nin var olan meydanları daha çok Cumhuriyet döneminin eseridirler. Fakat bu meydanlar da zamanla yoğun göçün, plansız kentleşmenin, rant yağmacılığının ve yanlış ulaşım politikalarının kurbanı olmuştur. İşte Kızılay Meydanı da bu meydanlardan biridir.

Ankara'da önce Löhler'in sonra da Jansen'in yaptığı imar planlarında 11 adet meydan öngörülmüştü. Bunlar zaman içerisinde birer birer yok oluşa ve çöküşe terk edildiğini gördük, görüyoruz.Ankara'nın Cumhuriyet dönemi meydanları arasında ilk elde sayabileceğimiz Ulus Meydanı+Meclis Parkı, Sıhhiye Meydanı+Zafer Meydanı, Kızılay Meydanı+Emniyet(güven) Parkı, Cebeci Meydanı ve Korusu ile Tandoğan Meydanı zamanla fiziki formlarını büyük ölçüde kaybetmişlerdir.

Bu meydanlar kullanım açısından da anlam

kaybına uğramışlardır. Ulus, Sıhhiye, Kızılay ve Tandoğan meydanları yayaların ağırlıklı olarak dışlanması sonucu otomobiller için döner kavşaklar durumuna gelmiştir. Cebeci Meydanı otopark olarak kullanılmaktadır. İçişleri Meydanı ise güvenlik gerekçesiyle kullanılmamaktadır.

Bu meydanların zamanla daha da geliştirilmek yerine fiziki ve kullanım olarak çöküşe tümüyle ortadan kaldırılmak istenmektedir. Kentte yaşayanlarda **"ortaklık"** duygusu ve niteliklerini ortadan kaldıran kullanımlara konu olmaktadır.

Kentliler ev ve işyeri arasına sıkışmış bir hayatın, gettolaşmış sitelerin ve büyük alışveriş merkezlerinin içerisine hapsedilmek istenmektedir. Böylece örgütlü toplumun ve demokrasinin beşiği olan kentlerin yarattığı **"kentli-yurttaş toplumu"** yerine; itaatkâr, tüketici ve bireyci **"post-modern cemaat müridi"** geçirilmek istenmektedir.

1930'lu yılların ortalarına doğru, Güvenpark'ın planlanması ve Güven Anıtı'nın inşasından sonra Kızılay Binası'nın bulunduğu ve o dönemki adı Havuzbaşı olan açık alan önemini kaybetti. Güvenpark'ın adı önce anıtın ismi olan Emniyet Abidesi'ne bağlı olarak Emniyet Parkı olarak verilmiş olsa da zamanla anıtın ismiyle birlikte Güvenlik'e, daha sonra da Güvenpark'a dönüştü. Bunda, anıtın üzerinde yazan Atatürk'ün **"Türk, Öğün, Çalış, Güven"** sözü de etkili oldu.

Anıt, Türk ulusunun jandarma ve polise olan güvenini, Atatürk'ün Kurtuluş Savaşı ve inkılap hareketlerinde beraber bulunduğu arkadaşlarını temsil eder. İlk ismi **'Zabıta Abidesi'** olan Güvenlik Anıtı polis örgütüne adandı.

Güvenpark, Güven Anıtı'nın da inşasından sonra toplumsal ve sosyal bir mekân olarak Ankara'nın odak noktalarından biri oldu. Kurulduğu ilk yıllardan 1950'li yıllara kadar okul gezilerinin en önemli duraklarından biri olan, insanların buluşup müzik yaptığı, birlikte vakit geçirdiği bir park olan Güvenpark, Kızılay'ın 1952 yılında iş merkezi ilan edilmesine paralel olarak değişmeye başladı.

1957 tarihli Yücel -Uybadin imar planı kararları sonucunda park çevresindeki yapıların yoğunluğu ve kat yüksekliği artmaya başlayınca parkın dönüşüm süreci de hız kazanmaya başladı.

Özellikle reklam panoları, metro inşası ve bacaların boyutlarının Güven Anıtı'nın görkemini geride bırakması parkın kimliğini gün geçtikçe değiştirdi.

1979 yılında Güvenpark'ın karşısında bulunan Kızılay Parkı'nda yer alan Kızılay binası yıkılarak alan bir otopark hâline getirildi. 1985 yılında Ankara Büyükşehir Belediyesi alanın altına otopark ve alışveriş merkezi, üzerine ise anıtın yeri değiştirilip saat kulesi getirilmesini öneren **"Güvenpark Yenileme Projesi"**ni geliştirdi, ancak proje toplanan 60.000 imza ile durduruldu.

uğratılmasında yakın zamanlara kadar, belediye yönetimlerinin kent meydanlarının önemini kavrayamamış olmaları, planlama anlayışının yokluğu, rant baskıları ve meydanların protesto gösterilerini teşvik edebileceği korkusu gibi faktörler çok önemli roller oynuyordu.

Bugün ise bırakalım olası protestolardan duyulan klasik iktidar korkusunu, kentin kamusal niteliği bilinci geliştirecek sokak, park, meydan gibi tüm açık kamusal alanlar ya yok edilmekte ya da

Ve bugün… Karmaşa, kalabalık… Kızılay'ın kalbi Güvenpark, ismindeki **'park'** kavramını yitirerek yeni bir boyut kazanmış durumda.

Şehrin göbeğinde nefes alınıp yeşilin keyfine varılacak bir park olmaktan ziyade, dolmuş, otobüs ve taksi durakları ile Güvenpark, vatandaşın aklına **'karmaşa'** ve **'sıkışıklık'** olarak yer edindi. Tarihi boyutuyla Başkent'in en önemli simgeleri arasında yer alan Güvenpark, şu sıralar yeşillerin arasında tam bir kaos merkezine dönmüş durumda.

Bir yanda Güvenpark'ın arka tarafındaki kısımda dolmuş, otobüs ve taksi durakları yer alırken, diğer yanda da parkın Başbakanlık Merkez Binası tarafında güvenlik önlemi amacıyla çevik kuvvet ekipleri, TOMA'lar ve akrepler, Ankaralıların şehrin merkezindeki bu yeşil alanı keyifle kullanmasına engel oluyor. Milli Müdafa Caddesi ve Kumrular Sokak bölgesinde ilerleyen yayalar, toplu taşıma araçlarının durakları nedeniyle kaldırım yerine asfalttan yürümek zorunda bırakılıyor.

Tüm bunlar yetmezmiş gibi şimdi de Koronavirüs pandemisi fırsat bilinerek Güvenpark'ın altı oymaya başlandı. Ancak bu çalışma için yapılan imar planları daha önce iptal edilmişti. Buna rağmen çalışmalar hız kazanmış durumda.

Ve bu çalışmalar, Güven Anıtı'nın taşları arasındaki dolguların yer yer dökülmesine ve korozyona uğramasına neden olmuş durumda. Yer yer oluşan çatlaklarla anıtın da süreçten zarar göreceği açık bir gerçek olarak önümüzde durmakta.

Tüm bu çalışmalar Kızılay Meydanı'nı yok etme projesinin bir parçası olarak göze çarpmaktadır. Bu sayede hem bir geçmiş unutturulacak hem de toplumun bir araya gelip nefes alma alanı yok edilerek cemaatleşmenin, müritleştirmenin önü daha da açılacaktır. Bu ise hele ki bir başkent için intihar demektir.

Cumhuriyet'in kuruluş simgelerinden olan Güvenpark ve Güven Anıtının onarımı ve bakımının yapılması içinde Kültür Bakanlığı'na ve Büyükşehir Belediyesi'ne çağrıda bulunmak istiyorum. Tüm inşaat çalışmaları durdurulsun ve Kızılay yeniden kent meydanı işlevine geri döndürülsün. Bu ülkenin geleceği açısından da önemlidir. Zira Ankara biterse ülke de dünya da biter

TOROS

"Rauf Denktaş'ın Biyografik Romanı"

Sibel Unur ÖZDEMİR

İçim kan ağlayarak okudum Kıbrıs'ın özgürlük, bağımsızlık ve toprak bütünlüğünü sağlamak için verdiği mücadeleyi. Bizler basından takip ettiğimiz kadarıyla bilebiliriz Kıbrıs'ta yaşananları, tabii tarihe özel bir ilgimiz yoksa. Kitapta anlatılanların çoğu yaşanırken ben henüz dünyada değilmişim. Tarih ilerledikçe, yıllar geçtikçe ben de basın/medya aracılığı ile bir şeyler öğrendim.

Kıbrıs'ı gidip gördükten sonra (rehberimizin de anlattıklarının dikkatimi çekmesi sebebiyle) o beldede yaşananlar da ilgimi çekmeye başladı ve oraları anlatan bir kitap okumayı arzu ettim. İlk önce Nur Batur'un "Rauf Denktaş/Yeniden Yaşasaydım" isimli kitabını keşfettim. Ancak bu kitabı aradığım kitabevlerinde bulamadım. Sonra Mehmet Necati Demircan'ın "Toros" isimli romanı ile tanıştım. Sağ olsun Mehmet Necati Demircan, kitabı imzalı olarak tarafıma ulaştırdı. Ben de büyük bir heyecan ve merakla okudum. Okudukça üzüntüm arttı Kıbrıs'ta yaşananlara. Gidip gördüğüm, gezdiğim yerler gözümün önünde bir bir canlandı; Kanlı Noel'in yaşandığı ev, küvette katledilen çocuklar, Cengiz Topel Anıtı, Yeşil Hat vb.

Demircan, belli ki büyük bir araştırma yaparak bu eseri kaleme almış. Zaten ödüllü bir eser ve aldığı ödülü kesinlikle hak ediyor. Dilerim bu kitapta anlatılanları bir gün sinema filmi olarak da izleyebiliriz. Gerek ana vatanımızın gerekse yavru vatanımızın stratejik konumları itibariyle önemli bir coğrafyada yer almaları sebebiyle yapılan mezalimleri unutmamak ve dünyada da unutturmamak adına bu gerekli ve önemli. Bu eser, kaynak kitap olarak okullara da önerilmelidir.

Yazarlar yaşadıkları coğrafyaya ve tarihe ışık tutarlar, tutmak görevleridir bir nebze de olsa. Mehmet Necati Demircan öyle detaylı ve güzel anlatmış ki Kıbrıs'ta yaşananları.

Gönül birlikteliği yapmış, yola birlikte çıkmış insanların, mücahitlerin yaşadıkları hiç de kolay değil. Hem vatan hem can kaybı endişesinin yanı sıra anbean değişen psikolojik durumlar, belde üzerine oynanan oyunlar, çıkarılan dedikodular, mücadeleler de göz önüne seriliyor sayfalar boyunca. Bu kitapta inancın, umudun, mücadelenin, doğru bildiğin yoldan vazgeçmemenin gücünü okuyorsunuz.

Toros, tarihte bir kesite ışık tutarken **"Kıbrıs: Rauf Denktaş, Rauf Denktaş: Kıbrıs demektir"** cümlesinin altını da çizmektedir. Zira Denktaş, vatanı için mücadele ederken ailesine yeterince zaman ayıramamış, üç evladını toprağa vermiş, hastaneden yeni çıkmış eşini ve çocuklarını bırakarak vatan mücadelesi için kötü koşullarda Kıbrıs'a -faydasının dokunması için- kaçak olarak ulaşmaya çalışmış, Ankara'da sürgün olduğu yıllarda vatan özlemi ile yanıp tutuşmuştur. Kısaca Denktaş, ömrünü Kıbrıs'a adamıştır.

Bilgiyurdu Gençlik Eğitim ve Kültür Derneğince edebiyat dünyasına kazandırılan Toros, biyografik bir roman olarak kaleme alınmıştır Mehmet Necati Demircan tarafından. Bu tür romanlar, roman türünün kurmaca dünyasına ait enstantaneler içerirken aynı zamanda belgesel bir nitelik de taşır. Kitap 448 sayfa. Demircan, romanı kurgularken var olan bilgiyi kendine has bir kurguyla ustaca yoğurarak okura sunmuş. Verdiği mesajlar mühim.

Romanda bulunan kahramanların ruhsal davranışlarına, duygu ve düşüncelerine, tepkilerine, hoşgörülerine, iyi ve kötü davranışlarına, inatlarına, mücadeleci tutumlarına, aynı amaç uğruna bir yürek olmalarına yer vererek sanki bir portre çiziyormuşçasına ete kemiğe büründürmüş Mehmet Necati Demircan. Kitap adını Rauf Denktaş'ın kod adı olan "Toros" kelimesinden almış.

Eser, Milli Düşünce Merkezi, Türk Dünyası Araştırmaları Vakfı, Türk Edebiyatı Vakfı-İLESAM Rauf Denktaş Roman ödülüne sahip.

Romanı okurken kitapta yer alan kahramanlarla birlikte olayları yeniden yaşayarak, onlarla çoğalarak, heyecanlanarak, üzülerek, merakla bekleyerek satırlar arasında anlatılanlara dâhil olmamanız içten değil ki bu yazarın başarısıdır, dilinin ustalığıdır.

Kitap üzerine çok şey söylemek mümkün ama kalanını okuyucuya bırakmak gerek diye düşünüyor, Mehmet Necati Demircan'ı

devamı 19. Sayfada…

YAZ SICAĞINDA ARAÇ KULLANMANIN RİSKLERİ VE UYARILAR..!

Aşır ALTINÖZ
Trafik Güvenliği Uzmanı

Türkiye de en fazla ölümlü trafik kazaları Temmuz, Ağustos ve Eylül aylarında meydana gelmektedir. Kurban Bayramı Temmuz ayı sonu olması nedeniyle trafik kazaları riski çok daha fazladır. Yollarda hususi araç ve yolcu taşıma otobüsleri doluluk oranları diğer haftalara göre ortalama 3 kat artacaktır.

Sürücülere 11 önemli uyarımız var. Bu yaz sıcağında ve Kurban Bayramı öncesinde ve sonrasında trafik kazası sonucu mağdur olmamak için bu uyarılarımız aşağıda olup lütfen kurallara uyunuz.

1.Yaz sıcağında yola çıkacak hususi veya ticari araç sürücüleri olarak öncelikle **rahat elbise ve rahat ayakkabı giyiniz.**

2-Yola çıkmadan önce iyi dinlenmiş olunuz, uykulu veya uyku saatinde direksiyona geçmeyiniz. **Kendinize uyku borcunuz var** ise bunu asla direksiyonda ödemeyiniz. ve sabah kahvaltınızı normal olarak yapınız.

3-Her defasında emniyet kemeri takılı olsun, çocuklar ve yolcularında emniyet kemeri takmasını lütfen sağlayınız.

4-Mutlaka güvenli hız aralığında araç kullanınız. Hız limitlerini sakın aşmayınız.

5-**Bu yaz sıcağında mutlaka her 2 saatte bir en az 15 dakika dinleniniz.** Pandemi dolayısıyla mola yerlerinde yemek yerleri çoğunlukla kapalı olduğundan **mutlaka evden çıkarken su ve yol yiyeceklerini azda olsa yanınıza alınız.** Masalarla fazla temas etmeyiniz. Tekrar aracınıza bindiğinizde ellerinizi kolonya ile siliniz.

6-Aracınıza fazlaca yükleme yapmayınız. Klimayı çok sert çalıştırmayınız**. Mümkün ise 3 kişi ile** bu mümkün değil ise en fazla 4 kişi olarak hususi aracınızla yolculuk yapınız.

7-Genç ve tecrübesiz sürücülere uzun yolda direksiyon teslim etmeyiniz. **Mümkün ise çift sürücü ile** değişimli araç kullanınız.

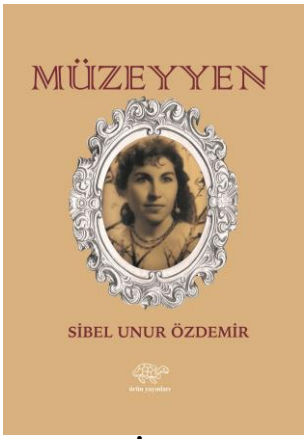
8- Sürücü olarak yola odaklanınız. Cep tlf. Kapatınız veya yanınızda bulunan bir arkadaşınıza teslim ediniz.

9-**Alkol ve diğer deprasyon ilaçları alarak sakın araç kullanmayınız**. Mutlaka yola çıkmadan evvel hayati ilaçlarınızı yanınıza almayı unutmayınız.

10-Sıcak hava dolayısı ile insanlar daha sabırsız ve biran önce gidecekleri yere ulaşmak istediklerinden .Agresif sürücüler ile it dalaşı yapmayınız. Bunlara yol veriniz. Göz temasından da kaçınınız. Sakin olun ve sabırlı olunuz.

11-Gideceğiniz varış noktasına kadar mutlaka trafik ve hız kurallarına uyunuz. Size erken geldiniz diye **kimse ödül vermez.**

Not: Yazarın adı ve soyadı Kaynak gösterilmeden yayınlanamaz.

YAKINDA KİTAPÇILARDA

VEFAT VE BAŞSAĞL
Ahlatlı Hemşehrimiz

ZALİHA AZAP

Hakkın rahmetine kavuşmuştur.
Merhumeye rahmet, kederli ailesine sabır ve başsağlığı dileriz…

KARŞILAŞTIRMALI GÜZEL KÖY

DİYARBAKIR HALK İNANÇLARINDAN KESİTLER-I

Dr.Yaşar KALAFAT-Songül ÇAKMAK

GİRİŞ:

Güzel Köy, Diyarbakır merkez- Yenişehir'e bağlı toplam nüfusu 1050 olan yakın geçmişin köylerinden halen şirin bir mahallesidir. Halkının ana dili Kürtçe olup ve Sünni Şafii inançlıdırlar.

Bu çalışmada yapılan tespitlerin sunumu geçiş dönemleri veya benzeri başka bir esasa tabi olarak sıralanamamıştır. Zira tespitler çok kere farklı amaçlarla bağlantılı olma özelliği içermekteydiler.

Yazı metninde geçen toplum isimleri etnik milliyetçilik anlamında olmayıp, sosyal tanımlamayı kolaylaştırma amaçlıdır. Keza Türk ve Türklük gibi tanımlamalar kavim veya ırk karşıtı olmayıp milletin birlikte yaşanılan halklarla ortak ismi anlamındadır.

Halkların kültürleri ile tanış kılındıkları nispette zehrin bal olacağı inanç ve dileklerimizle bu çalışmayı planlayıp gerçekleştirdik. Bizim için, halklarda görülebilecek kültür farklılıkları, kültür aynılıkları kadar kutsaldır, saygındır ve eşit derecede millidir.

METİN:

Diyarbakır Güzel Köyde, Diyarbakır'ın genelinde olduğu gibi, bir kişinin çözümlenecek sorun türü bir işi olduğunda, önce kurban kesilir, daha sonra murat hasıl olunca kişi evin eşiğinden içeri girerken ve çıkarken **yedi gün** boyunca ailenin büyüğü avucuna **tuz** alıp o kişinin üzerinde gezdirir ve çeşitli dualar okur.

Daha sonra bu tuz **ateş**e atılır ve tuz ateşte ne kadar çok ses çıkarırsa nazarın şüphelenilen o kimseden geçtiğine ve bu uygulama ile giderildiğine inanılır.

Kars'taki Doğu Karadenizliler bu uygulama esnasında, ateşin çatırtısı arttıkça "gözün kör olsun çatlasın patlasın" derler[1]. Ateş iyesine saçı niyetine tuz atma uygulaması ile **nazar**ı gidermek için üzerlik ve benzeri tuz atmak farklı değildirler.

Düğünlerde çok sık görülmese de bilhassa kırsal kesimde geline verilecek, takılacak para davetliler tarafından gelinin başına dolandırıldıktan sonra verilir, takılır. Kapıya dilenci gelmiş ise ve o esnada ev halkı yemek yemekte ise ona verilecek ekmek yemek masasından, sofrasından alınarak verilmezdi. Gidilip kilerden ekmek alınır çok kere evin en küçük çocuğunun başı etrafında dolandırılıp sonra o ekmek fakire verilirdi. Yemek masasından verilen ekmekle evin bereketinin gideceğine inanılır. Bu uygulama şekli de bize göre Özdeşleştirme ve Vekil Tayin Etme Metodu kapsamına girmektedir. Bu uygulama Güzel Köy halk inançlarında da yaşamaktadır[2].

Ayrıca, Güzel Köy'de ve Diyarbakır'ın sair yörelerinde kutsal bilinen ziyaretler, genellikle eski kara ve gözenekli taş yapılardır. Özellikle kadınlar kafalarındaki bir sorunun veya bir isteğin olup olmayacağını merak ettiklerinde ellerine küçük çakıl taşları alıp bu küçük delikli taşlara dua ederek, yerleştirmeye çalışırlar. Birkaç deneme yaparlar, her denemede farklı deliklerde **çakıl taşı**nı yerleştirmeye çalışırlar, taş deliğe yerleşirse **şükür duası** okuyup ayrılırlar. Taş yerleşmezse hayırlısını dileyip, boynu bükük ziyarete, mevlit okutup dağıtılacak şeker türü adaklarda bulunup ziyaretten ayrılırlar. Ayrıca muradı, dileği olanlar her hafta bu kansız adağı dağıtırken, "dileğim, muradım oldu. Size verdiğim bu şeker, vs. alın **size de şans bulaşsın"** derler. Orada bulunan ve dua edip dileğinin gerçekleşmesi için feryat eden insanlar da "Allah kabul etsin, darısı başımıza" deyip, mutlaka ikram edilen adaktan alırlar[3].

Bu uygulamada dikkati çeken hususlardan birisi, şanslılığın ve şansızlığın bulaşabilecek bir şey olduğunun düşünülmesi ki nasip olsun anlamında olmalı ve diğeri ise duadan evvel ve sonra da hayır işlenmesine önem verilmesidir.

Kutsal mekanların duvar taşlarına taş yapıştırarak niyetin veya muradın olup olmayacağına dair geleceği tahmin etme şeklindeki inanç, Anadolu'nun sair bölgelerinde de görülmektedir.

Kars'ta **Üç Şehitler**, Doğu Beyazıt'ta **Ahmed-î Hani Türbesi,** Van Kalesindeki **Adak Kayası,**

[1] Yaşar Kalafat, **Doğu Anadolu'da Eski Türk İnançlarının İzleri**, Berikan Yayınları, 6. Baskı Ankara, 2010

[2] Songül Çakmak

[3] Songül Çakmak

Ahlat'taki bazı kutlu kabirler Merzifon'daki **Ali Baba** Türbesi ve daha birçok benzerleri bunlardandır. Birçok benzeri yerde taş sürülmekten oluşan oluklara ve bazı yörelerde de tamamen ilk defa denenen yerlere taş yapıştırılmak istenir ve taş yapışır ise dileğin olacağı anlamı çıkarılır.

Bu arada oraya gidenler genellikle sorunlarıyla giderler, ya sevdiği biri ölmüştür, ruhunun rahat etmesi için **adak** da bulunur. Ya da çok mühim derdi vardır, yardım istemeye ve dua edip çevresindeki insanların da duasını alıp evine dönmek için genellikle perşembe günleri giderler. Çevrede en fazla ziyaret edilen mekân **Hz. Süleyman Türbesi'**dir. Dünyaya gelecek çocuğun hayırlı evlat olması için de bu mekâna gidilir. Hamile hanım rüyasında bu zatı görür ise çocuğuna onun ismini koyar. Bölgedeki birçok Süleyman ismi bu şekilde koyulmuştur. Onun ismini taşımak suretiyle onun gibi olunacağına inanılır. Ulu zatın ismini almış çocuklar beklenildiği gibi çıkmazlar ise, ulu zatın isminin taşınamadığı şeklinde yorumlanır. İsmin ters tepki verdiği anlamı çıkarılır[4].

Hz. Süleyman Türbesi

Hz. Süleyman Türbesi

Güzel Köy Halk inançlarında yaşamakta olan inanç kodlarından **"ters motifi"** bu konuda çalışmalara derilik kazandırmıştır. Bu köyde cenaze yasına gelenler dış giysilerini ters giyerler. Bu uygulama 7 gün devam der.[5] Halk inançlarında bu uygulama gidişatın terse dönmesi mesajını verme içerikli olduğu şeklinde kabul edilir Yağmur duasına katılanlar dış giysilerini ters giyerler. Duaların amin faslında avuç içleri yukarı iken yağmur duasında avuçlar ters çevrilir[6]. Anadolu'nun bazı bölgelerinde cenaze suyunun kaynatıldığı kazan ve mezarın eşilmesinde kullanılan kürekler de ters çevrilir. Uygulamanın derinliklerinde yaruk ve karaluk sistemi vardır. Bu konuda Mustafa Sever

"İnsanın; yaşadığı çevrede, dünyada başta kendi varlığındaki karşıt özler/güçler. (akıl/mantık-duygu, bilinç-bilinçaltı, erkeklik-dişilik), gök-yer, sıcak-soğuk, üst-alt, erkek-kadın, değildir. Bu karşıtlar arasında sürekli bir üstün olma mücadelesi vardır. Gerek mikro-kozmos olarak değerlendirilen insanda gerekse bütün bir kozmosta karşıtlar arasındaki mücadele, insanda ve evrende dengeyi oluşturur. Dengenin oluşmasıyla insanda ya da tabiattaki varlıklar (canlı-cansız) arasında uyum meydana gelir. Karşıtlardan birinin üstün gelmesi, diğerine karşı çoğalması, artması dengenin bozulmasına neden olur. Oysa, yaruk ve kararıg sisteminde, (iki ilkeli inanç sistemi) güçlerin eşitliği ve uyumu söz konusudur. İnsan yaratılış olarak yaruk'u da kararıg'ı da içinde taşır ve bu iki güç, onun bedeninde denge ve uyumla varlığını sürdürür." Açıklamasını yapmaktadır.

Altaylar ve Anadolu Türk halk inançlarında kurban adanmış ise kurbanlık hayvanın kanı, eli dualı bir kişinin şehadet parmağı ile adak sahibi kimsenin alnına sürülür, o **kan** çok kere gün boyunca orda durur.

Diyarbakır Kürtlerinde de bu uygulama mevcuttur. Ayrıca adak adayan ve kanlı kurban kestiren kişinin tüm musibetlerden arınması için kurbanlık hayvanın kanı eli dualı bir kişi tarafından şehadet parmağına sürdüğü adak hayvanının kanını kişinin alnına sürer ve gün boyunca bazen o kan orda kalır[7].

Güzel Köy ve çevresinde **kara iye**lerin şerrinden, zararından **kara** rengin koruyacağı inancı vardır. Sürekli kâbus gören kimsenin yastığına **kara eşarp** serilir.[8] Halk sufizminde kara rengin de bir nur rengi olduğuna inanılır.

Bu uygulama şekli de Bağlantı Kurma ve Aktarma Metodu kapsamına girmiş olmalı.

Ahlatta, Kars'ta, Kuzey Doğu Anadolu Kuman Kıpçak coğrafyasında bir kara iyenin özellikleri anlatılırken, onun geceleri karşısına çıktığı kimseye vereceği her cevabın "k" harfi ile başlaması gerektiğine inanılır. Mesela hava nasıl? Karlı, nerelisin Karslı, nerden geliyorsun karanlıktan, gibi cevaplar vermesi istenir. Kurala uyulmaması halinde o iyenin zarar verebileceğine inanılır[9].

Devam edecek…

[4] Songül Çakmak
[5] Songül Çakmak
[6] Yaşar Kalafat, "Türk Halk İnançlarında Ters Motifi", **Türk Dünyası Tarih Dergisi,** Mart 1997, S.123, s.15-19
[7] Songül Çakmak
[8] Songül Çakmak
[9] Yaşar Kalafat," Karşılaştırmalı Yusufeli Halk İnançları", **Türk Kültürlü Halklarda Tematik Halk İnançları,** Berikan Yayınevi, Ankara, 2011, s. 85-111

15 Yıl Önce Ahlat Gazetesi

EYLÜL 2004 SAYI 46

8 AĞUSTOS 1916

M. Kemal GÜNDOĞDU

Zamanımızdan çok öncelerine, 2700 küsür yıl öncelerine gidiyoruz. Kendi öz kaderine terk edilen Bitlis'in kuruluş, inşa ediliş asrına varıyoruz.

Evet, bugün dününe hasret Bitlis, tarihi kaynaklara göre 2700 küsür yıl önce kendi adını taşıyan Bitlis Suyu kenarında kuruldu. Kurulmasını müteakip gelişen Bitlis, Mitann-Huri, Urartu, Asur ve Medlerin ellerinde bulunduğu sıralarda dahi varlığını korumuş, gerçek hüviyetini ve gerçek vasfını İslam hakimiyeti, Selçuklu idaresi ve nihayet Osmanlı Türkleri zamanında kazanarak günümüze kadar gelmiştir.

Rusya, hala halk arasında 93 harbi diye bilinen 1877-1878 savaşı ve daha sonra da 1914 Birinci Dünya Savaşı ile topraklarımıza yerleşmek ve sıcak denizlere ulaşmak siyasetini gütmüştür.

Sene 1916, aylardan Şubat, istila etmek, kasıp kavurmak, sömürmek düşünce ve emelini güden Ruslar, Bitlis'i işgal ederler. Öyle bir hengame ki kar lapa lapa yağıyor, kan oluk olun akıyor ve nihayet şehir düşüyor.

Aradan 155 gün geçmiştir, aynı yılın 8 Ağustosu'ndayız bu kez. Yani 1916 yılının 8 Ağustos 88 yıl önce yine böyle bir günde, düşman işgalinde 5 ay beş gün kalan Bitlis, şafağın sökmesiyle, ezelden beri hürriyete, istiklale aşık milletimiz, ebediyen üzerinden ayrılmayan şafağın nurlu ışıkları altında istilacı, sömürücü Rus askerlerini kana boğarak, değil Bitlis'ten milli sınırlarımızdan kovuyor, çiğniyor, eziyor geçiyordu.

Özellikle Muş Ovası'nda 16. Kolordu Komutanı Mustafa Kemal Paşa'nın sahte ricat hareketi sonucu, Muş ve Bitlis düşman işgalinden tamamen temizleniyordu.

Şurasını önemle belirtmeliyim ki, insanlar kimlerden darbe yemiş, zarar görmüşse, onun daima karşısında olmuştur. Bitlis, 1916 yılında Rusya'dan darbe yedi. Hala Bitlisliler yediğimiz darbeyi unutmuş değiliz.

Her yıl 8 Ağustos'ta düşman işgalinden kurtuluşumuzu kutlamakta, bayram yapmakta, sevinç duymaktayız. İşgal gününü yaşayanlar, artık aramızda yoklar. Hemen hepimiz, Rus ve Ermeni mezalimini görmüş, yaşamışçasına meydana gelen olayları yaşlılarımızdan dinlemiş, o acı günleri adeta yaşarcasına üzüntülerini paylaşmışızdır.

Yıkılan hanümanlar, çiğnenen topraklar, süngülenen çocuklar, kızlar, kadınlar, yaşlılar, pamal edilen şerefler, giden haysiyetler…

Lapa lapa yağan karın ve fırtınanın altında oluk gibi akan kanların kokusu hala burunlarda, yapılan mezalim hala canlılığını korurken, nasıl olur da gençlerimizi, çocuklarımızı bu konuda aydınlatmaz ve uyarmayız?

Oysa ki, Bitlis bütünüyle tarihiyle, siyaset alanında rol oynayan büyükleriyle, büyük adamlarıyla, şiiriyle, edebiyatıyla, folklor, mani, türkü ve atasözleriyle bir bütünlük ifade eder.

Tarihi, folkloru, adet ve anane, gelenek ve görenekleriyle Türk kokar Bitlis. Türk.

Her vesileyle bu durumlar, aile sohbetlerinde, çeşitli toplantılarda anlatılmalı, öğretilmelidir. Çünkü, günümüz istilacıları, değişik metotlarla, değişik yollarla aynı şekilde istilalarına devam etmekte ve gençlerimizi milli duygulardan, ana-baba, vatan sevgisi, ve Allah inancından mahrum bırakmak için ve onları kamplara ayırarak, parçalara bölüp yutma siyasetini gütmektedirler.

Milli birliğimizi yıkmak, çeşitli fikir cereyanlarıyla millet bütünlüğünü yok ederek, daha ziyade gençlere musallat olup, onları din ve milliyet bağlarından koparmak yolu takip edilmektedir.

Bu nedenle anne-baba ve büyükler, bu konuda kendilerine düşeni yapmak zorundadırlar. Milli birliğin, milli ruh bütünlüğü içinde bulunmasının doğal sonucu olarak, her günümüz mutlu ve her günümüz bayram havasına bürünsün.

Aksi takdirde, değil bir günümüzü bayram bilmek, yılda bir gün olan düşmandan kurtuluşumuzu dahi kutlamak, bir araya gelmek özgürlüğünden mahrum kalabiliriz.

Bu günleri bizlere armağan eden gazi ve şehitlerimize Cenab-ı Hak'tan rahmet niyaz eder, mutlu gününüz, gününüz kutlu olsun kıymetli hemşerilerim.

BİTLİS'TE BİR JAPON

Tokyo Üniversitesi mezunu **Kumiko Saito,** 16. ve 17. Yüzyıllarda Osmanlı Şark Siyaseti ve İlişkileri konularında doktora tezini hazırlamak üzere incelemelerde bulunmaktadır.

Vakfımızı ziyaret eden Saito, dört yıldan beri Türkiye'de bulunduğunu, Bitlis hayranı olduğunu, Türkçe, İngilizce, Farsça ve Arapça bildiğini belirtti.

FAKÜLTELERE GİRİŞ İÇİN SINAV PİYASASI DA GELECEK

Mahiye MORGÜL

27-28 Haziran 2020 Üniversiteye giriş sınavı kazasız belasız yapıldı diyecektim ki, olmadı, 12 öğrencinin sınav bitmeden yarım saat önce dışarı çıkartıldığını öğrendik.

Yürekler pır pır, acaba yanlış soru var mıydı, acaba çalınmış soru var mıydı?

Alıştırıldık, bekliyoruz. Biz mi bekliyoruz küresel eğitim piyasasının devleri mi bekliyor? Ne oldu, bu sefer sınava şike sokamadılar mı? Küresel efendilerin beklentisine göre velilerin merkezi sınavlara güveninin sarsılması gerekiyor. YÖK kaldırılsın ve serbest sınav piyasasına geçiş için "talep bu yöndedir" diye gündem yapılabilsin diye güvensizlik ortamının yaratılması gerekiyor.

Küresel piyasaya göre eğitim modeline geçiş öyle pat diye olmuyor. Dünya Bankasına istediği kadar taahhüt (GATS) versin birileri. Sat sat, kapat kapat, demekle olmuyor, ulusal direnç noktalarına takılıyorlar.

Eğitim piyasasına geçişin gereği olarak merkezi sisteme bağlı çalışan ne varsa bir bir lağvedilmesi gerekiyor. SPAN (geçiş şirketi) danışmanları Ankara'da YÖK Dünya Bankası Dairesinde işin başındayken 1996'da MEB Matbaası kapatıldı, soru kitapçıkları özel matbaada basılmaya geçildi, iptaller yaşandı, soru kitapçıkları birilerine sızdırıldı, vb. Sınav skandalları GATS görevlisi Tansu Çiller'le başladı. "Piyasacı sisteme geçiş" için istenen güvensizlik ortamı ustaca hazırlandı. Sınavlara güven kalmadı.

1996'dan beri güvensizlik devam ediyor. Eğer bu yıl sınav güvenli yapıldıysa, yani yol açıcıların önü bu yıl tıkandıysa, korkarım darbe bile yaparlar yolu açmak için.

Hüseyin Çelik'i bulup ona sormalı. O biliyor. 28 kriter hazırlamıştı 2006'da, merkezi lağvediyoruz diyememişti de "Desantralizasyona geçtik" demişti. Eğitimi küresel piyasanın ihtiyaçlarına göre düzenliyoruz diyen Ziya Selçuk da aynı kadrodan Talim Terbiye'nin başındaydı.

EĞİTİMDE EMPERYALİST PROJENİN TEMEL FELSEFESİ BUDUR

Müfredatın içini boşalt, böl parçala, parçalarını bir daha parçala, diplomaları itibarsızlaştır, bilgiye erişimi sanallaştır, sınav ve sertifika piyasasına geç…

Yaratılan güvensizlik ortamından beklenen şudur; fakülteler kendi sınavlarını kendisi yapsın diyecekler. Fakülte hocaları oturup giriş sınavı hazırlamaz, onu serbest piyasada kurulan soru bankaları ve sınav şirketleri yapar, bundan piyasa kazanır. Bir fakülte hangi sınav şirketine "denklik" vermişse adaylar orada sınava hazırlanır orada sınava girer. TOEFL gibi.

Eğer İstanbul'da bir mühendislik fakültesini istiyorsanız onun sınav şirketi başkadır, Ankara'da mühendislik fakültesi istiyorsanız onun sınav şirketi başkadır. Biri olmadı diğerinin sınavına gireyim derseniz ayrıca para ödeyeceksiniz. Sınırsız sınav hakkı verecek, 6 ay sonra isteyen "şimdi hazırım" derse yine sınav olabilecek, yine sınav parası verecek. Ama gördüğünüz gibi devlet güvencesinde değildir.

Piyasa kuralıdır, bilgiye erişim gittikçe pahalılaşacak. Soru bankasından en yüksek fiyatla soru satın almanın yolları her zaman vardır; hatırlayalım ABD'de ünlü bir aktör oğlunu Harward'a sokarken böyle bir skandal yaşandı.

Küresel kaos rüzgarı estiriliyor, farkındasınız. Her gün gündem değişiyor, kafalar allak bullak, çünkü mavi balinaya yutulmamız için bulanık ortam gerekiyor. İştahlarını kabartan şey şu 15 milyon eğitim çağındaki çocuğun velisine harcatacakları para!

İçinde doğru dürüst bilgi olmayan derslerle sistem zaten SOS veriyor, hiç anlatmayayım. Ekmeğin içi boşaldı, yemeye devam ettik. Kitapların içi boşaldı okutmaya devam ettik. Reddetmeyi bilmiyoruz, sonuçlarını ne olarak göreceğimizi düşünmüyoruz; artık başımıza ne gelirse bize müstehaktır.

İşte devam eden bir mahkememiz. Hangi veli biliyor çocuklarını mavi balinalar yutmasın diye oda tv'de mavi balinalı bir ders kitabını eleştirdiğim için

editörüm Barış Terkoğlu ile birlikte bana ticari zarara sebebiyet vermekten dava açıldığını? MEB tarafından onay verilmemiş böyle bir kitabı okula sokan müdüre ve öğretmene soruşturma açılmıyor ama kitabı eleştiren bana açılıyor. Yani mavi balina mesaj veriyor; çocukları mavi balinaya karşı duranı da yutarız, diyor. Piyasaya devredilen eğitim işte budur; çocukları dev şirketler yutmak istediğinde direnen olmasın diye etrafa korku vermeleri gerek. Göreceğiz, hakimlere güveniyoruz.

BAROLAR TÜRLÜ TÜRLÜ OLUNCA

Parçalamaya "çoklu eğitim" ile başladılar. Parçalı eğitim diyemediler "çoklu zeka" dediler. Parçalı Baro diyemiyorlar Çoklu Baro diyorlar. Avukatlar protesto ettiler. Haklıdırlar, daha önce yapılmalıydı.

Metin Feyzioğlu'na "5544 /2006 sayılı Mesleki Yeterlilik Kurumu yasası hukuk dışı yollarla meclisten geçmiştir, bu kanun sizi de yiyecek" dediğim zaman bana verdiği cevap baronun resmi sitesindedir. "Yasa dışı bir durum yok" diye cevap verdiler. Şimdi barolara ben ne diyeyim? Şeriat hukuku kursları veren baro da açılacak. Kaç imza yetiyorsa çok daha fazlasını bulurlar. Bakkal dükkanı açar gibi hukuk fakültelerini bunun için açtılar. O kurstan sertifika alanlarla şeriat mahkemesinde hakim-avukat olunacaktır. El Ezher'den denklik anlaşmasını Abdullah Gül yaparken de susmuştunuz. Şu anda İslam Enstitülerinde Şeriat Hukuku dersleri var ve hocaları oralardan geliyor, farkında değilsiniz. Baroda onlar bu dersi verir. Geri kalan şudur; talep varsa şeriat mahkemesi de kurulur. İşte piyasaya göre parçalı/çoklu hukuk. Güle güle medeni hukuk…

Parçalı eğitim geldiğinde direnmeyenler sıra parçalı hukuka geldiğinde direnemezler.

Parçalı eğitim, parçalı sınav, parçalı hukuk… Bu sertifika piyasasından kim kazanacak?

Kaybeden Türk halkı oluyorsa, kazanan kim?

Evet. Fakültelere giriş eğer sınav şirketlerine devredilirse bundan kim kazanır?

29.6.2020-Rize

DOĞA TAKVİMİ AĞUSTOS

01 Ağustos: Eyyamı Bahur (En Sıcak Günler, 08 Ağustos'a kadar)

18 Ağustos: Yemişlerin Olgunlaşması

21 Ağustos: Yaprakların Sararmaya Başlaması

28 Ağustos: Leyleklerin Sıcak Ülkelere Gitmesi

31 Ağustos: Mircan Fırtınası (Mercan Fırtınası)

Prof. Dr. Hüseyin SARI

BİTLİS DERESİ TEMİZLENİYOR!..

Bitlis Belediyesi tarafından yapılan tüm uyarılara rağmen kirletilen dere yatağında temizleme çalışmaları devam ediyor.

Bitlis Belediyesi tarafından kent merkezinde bulunan derenin çöplerden temizlenmesi için çalışmaları devam ediyor.

Temizlik çalışanları tarafından kent merkezinde dere yatağında temizlik çalışmaları yapılıyor. Çarşı merkezinde bulunan dere yatakları çöpten ve atık malzemelerden arındırılıyor.

Bitlis Belediyesi yetkilileri konu le ilgili olarak yaptıkları açıklamada şöyle dediler:

''Bitlis Belediyesi olarak vatandaşlarımızdan, dere yataklarını kirletmemeleri ve atıkları söz konusu alanlara atmamaları konusunda daha duyarlı olmaya davet ediyoruz.

Daha kaliteli hizmet verebilmek için tüm personelimizle gece gündüz çalışıyoruz. Vatandaşlarımızın istek ve şikayetlerine anında cevap veriyoruz.

Daha temiz bir Bitlis için çalışmalarımız aralıksız sürecek, yaşanılabilir bir Bitlis için en iyi temizlik kirletmemektir"

60'lı yılların başında **"Bitlis Deresi"**nin üstü yavaş yavaş kapatılıyordu. Önce Vakıflar Bölge Müdürlüğü ardından Nehir Palas Oteli derenin en güzel bölümlerinin üzerine çöreklendiler.

O günün koşullarında bunu iyi bir şeymiş gibi algıladık. Çünkü Yerel Yönetimlerin olanakları çok ağırdı. Bu kapatmalar bir kurtuluş gibi geliyordu, Bitlis insanına. Oysa günümüzde koşullar çok gelişti. Bakış açıları da değişti, çöpü halının altına sürmek çare olmaktan çıktı. Hatta **"temizlemek"** kavramı da yerini **"kirletmemek"**le değiştirdi.

Bitlis Belediyesi'nin yukarıdaki açıklamasının en son cümlesi şöyle diyor: **"Bitlis için en iyi temizlik kirletmemektir."** Ne kadar iyi!..

Lütfen, şu temizleme işini bir kenara bırakalım, her tarafı çöp toplama kutuları ile donatalım ki halkımız çöpünü dereye atmak durumunda kalmasın.

ŞİİR DOSTLARI BULUŞMA NOKTASI

BİTLİS

Çağırmak istiyorum duysun sesimi insanlar
Gökteki melekler, denizin dibindeki balıklar,
O'nu gören istemez Bağdat, Tiflis
Köyleriyle, ilçeleriyle güzeldir şehri BİTLİS

Dağlarıyla, tepeleriyle şarıl şarıl akan nehirleriyle
Altın Kalburuyla Didebanıyla Süphanı,Nemruduyla
Camileri, medreseleri, türbeleri, han hamamlarıyla
Tarihi Beş Minaresiyle güzeldir şehri BİTLİS

Leventtir insanları, haksızlığa boyun eğmez
Mütevazidir, hiç kimseyi hakir görmez
Misafirperverdir, saygıda kusur etmek
Bir gel de gör, asil, civan mert şehri BİTLİS

Toprağının altında madenler saklıdır
Yerin üstü sanki irem bağıdır
Tabiat güzelliği Mevlana'nın bir fazlıdır
Çok güzel bir beldedir şüphesiz şehri BİTLİS

Kış mevsimi beyaz çarşaf giyinir
Bahar olur yeşil hırka bürünür
Firdevs Cennetinin sanki bir benzeridir
Şehirler içinde güzeldir şehri BİTLİS

Dünyaca meşhurdur, tütünü, yağı, balı
Baharda yenilir, uçkunu, kengeri, jağı
Nimetleri pek çoktur. Mümkün olmaz sayı
Folkloru zengindir, başarır gençleri kayak kaymayı

Ey bu Vadiden geçen yolcu
Geçmekle görünmez bu şehrin burcu
Gez, gör Bitlisi, soğuktur suyu
Lezizdir köftesi, büryanı hoştur kokusu

Çık İskender Kalesine, seyret Bitlis'i
İnci mercan deresi, ilmu-irfan yuvası
Bitlis ili tüm nurdur, menbai ilmu-irfan
Bunda hilaf söylemez.

Müftü Mahmut SARUHAN

BENİ BU GÜNLERDE ARA NE OLUR

Hiçbir şey kâr etmez deli gönlüme
Yalnız hayâlinle teselli bulur
Öyle hasretim ki bir dost sesine
Beni bugünlerde ara ne olur.

Eşini kaybetmiş kuşlar gibiyim
Sensiz yosun tutmuş taşlar gibiyim
Hayra yorulmayan düşler gibiyim
Beni bugünlerde ara ne olur.

Benim yolum artık bir çıkmaz sokak
Nazını işveni bir yana bırak
Duymazsam sesini kalbim duracak
Beni bugünlerde ara ne olur.

Sadık ATAY

KAR YAĞIYOR

Lambayı yakma, bırak,
sarı bir insan başı
düşmesin pencereden kara.
Kar yağıyor karanlıklara.
Kar yağıyor ve ben hatırlıyorum.
Kar…
Üflenen bir mum gibi söndü koskocaman ışıklar…
Ve şehir kör bir insan gibi kaldı
altında yağan karın.
Lambayı yakma, bırak!
Kalbe bir bıçak gibi giren hatıraların
dilsiz olduklarını anlıyorum.
Kar yağıyor
ve ben hatırlıyorum…

GÖZLERİN

Gözlerin gözlerin gözlerin,
ister hapishaneme, ister hastaneme gel,
gözlerin gözlerin gözlerin hep güneşte,
şu Mayıs ayı sonlarında öyledir işte
Antalya tarafında ekinler seher vakti.
Gözlerin gözlerin gözlerin,
kaç defa karşımda ağladılar
çırılçıplak kaldı gözlerin
altı aylık çocuk gözleri gibi kocaman ve çırılçıplak,
fakat bir gün bile güneşsiz kalmadılar.
Gözlerin gözlerin gözlerin,
gözlerin bir mahmurlaşmaya görsün
sevinçli bahtiyar
alabildiğine akıllı ve mükemmel
dillere destan bir şeyler olur dünyaya sevdasıinsanın.
Gözlerin gözlerin gözlerin,
sonbaharda öyledir işte kestanelikleri Bursa'nın
ve yaz yağmurundan sonra yapraklar
ve her mevsim ve her saat İstanbul.
Gözlerin gözlerin gözlerin,
gün gelecek gülüm, gün gelecek,
kardeş insanlar birbirine
senin gözlerinle bakacaklar gülüm,
senin gözlerinle bakacaklar.

Nazım HİKMET

BÜLBÜL

Kıyâmetler koparmak neydi, ey bülbül, nedir derdin
0 zümrüd tahta kondun, bir semâvî saltanat kurdun;
Cihânın yurdu hep çiğnense, çiğnenmez seninyurdun
Bugün bir yemyeşil vâdi, yarın bir kıpkızıl gülşen,
Gezersin, hânmânın şen, için şen, kâinatın şen.
Hazansız bir zemin isterse, şâyed rûh-i ser-bâzın,
Ufuklar, bu'd-i mutlaklar bütün mahkûm-i pervâzın.
Değil bir kayda, sığmazsın - kanadlandım mı eb'âda;
Hayâtın en muhayyel gayedir ahrâra dünyâda,
Neden öyleyse mâtemlerle eyyâmın perîşandır?
Niçin bir damlacık göğsünde bir umman hurûşandır?
Hayır, mâtem senin hakkın değil...
Mâtem benim hakkım**:** **Mehmet Akif ERSOY**

TOROS

11. Sayfanın devamı…

edebiyat dünyasına kazandırdığı bu değerli eseri için kutluyor, en yakın zamanda diğer eserlerini de okumak istiyor ve yolu açık olsun diliyorum.

Ve öğrenmek istediğim hususları kendisine - birkaç soru olarak-yöneltiyorum.

MEHMET NECATİ DEMİRCAN İLE KISA KISA…

Sayın Demircan, sizi Toros isimli eserinizi kaleme almaya iten nedenler neydi?

Millî Düşünce Merkezi, Türk Dünyası Araştırmaları Vakfı, Türk Edebiyatı Vakfı, İLESAM ve Panama Yayıncılık gibi birbirinden seçkin kuruluşlar Rauf Denktaş temalı roman yarışması düzenlemişti. Dereceye giren eserler yayımlanacaktı.

1984-1988 yılları arasında üniversite öğrencisiydim. Kıbrıs Türk'ü Eray Becer sınıf arkadaşımdı. Zaman zaman Kıbrıs konulu sohbetlerimiz olurdu. Yaşadıklarını, gözlemlerini bizimle paylaşırdı. Kıbrıs Barış Harekâtı sırasında, ailesiyle birlikte Rumların kuşatması altında yaşamıştı. Kıbrıs Türklerinin mücadelesine dikkatimi çeken ilk olay Eray'dan dinlediğim hikâyelerdi.

Rauf Denktaş, Kıbrıs; Kıbrıs, Rauf Denktaş, demekti. Mücadeleci kimliğiyle örnek bir şahsiyetti. Bir ülkü adamıydı. Kıbrıs Türk'ünün özgürlük mücadelesinin sembol ismiydi. Hâl böyle olunca sorumluluk büyüktü.

Bu eseri bizim okuyacağımız kıvama getirmek için ne kadar zamana ihtiyacınız oldu?

Tarihî roman yazmak, yazarın omuzlarına büyük sorumluluk yüklüyor. Yakın zaman Türk tarihinin efsane ismi Rauf Denktaş'ın biyografisini yazmak ayrıca kapsamlı ve titiz bir çalışmayı gerektiriyor. Okudum, araştırdım, not aldım, ayıkladım; notları karşılaştırdım. Çelişkili bilgilerin doğrulamasını yaptım. Öğrendim, hissettim, yaşadım. Kıbrıs'a gittim. 29 yıl sonra Eray'la bir araya geldik. Eray'ın rehberliğinde Kıbrıs'ı gezdim. İçim acıdı, hüzünlendim. Ledrapalas yakınlarındaki surun üzerine çıktım, Rum tarafına baktım. Aradan o kadar süre geçmesine rağmen değişen pek fazla bir şey olmadığını gördüm.

20 yaşında arkadaşımdan dinlediğim hikayeler 35 yıl hafızamda olgunlaştı. Düşünce dünyasında olgunlaşan romanın yazım süreci altı ayı bulan bir zaman dilimidir.

Siz de benim gibi Kıbrıs'ta yaşanan olayların geçtiği tarihlerde henüz dünyaya gelmemiştiniz, olayların gelişimi sırasında çocuktunuz. Bu eseri ortaya çıkarmak için ne gibi araştırmalar yaptınız.

Kıbrıs tarihi ile ilgili çok sayıda kitap okudum. Akademik makaleler, hatıralar, günlükler, kaynak kişilerle görüşmeler… Tarihe mâl olmuş kişilerin hayatını yazmak zor bir olay. Boşlukları kurmaca ile dolduramazsınız. Sizin esere katkınız araştırmadaki titizliğiniz, elde ettiğiniz malzemedeki seçiciliğiniz, seçtiğiniz yaşam kesitlerini belli bir düzen içerisinde bir araya getirmeniz ve üslubunuzdur. Romanın kendine özgü bir tadı var. Bu tadı duymak ve okuyucuya duyurmak önemli. Bunu başarabilirseniz ortaya çıkan eser ilgi görüyor.

Daha önce de ödül alan eserleriniz olduğunu biliyorum. Bu kitabınızın da ödül alacağını hayal etmiş miydiniz?

Yazarı motive eden yazdığı eserin beğenilmesi. Saygın kuruluşların düzenlediği yarışmalarda ödül almak, yeni eserler yazmak için cesaret verici bir olay. Toros'un ödül alacağını hayal ettim. Yazar için ödül almak kadar eserinin basılı olarak eline ulaşması, okuyucuya sunulmasıdır. Zamanımızda birçok kuruluş yarışma düzenliyor. Kitabın basımına gelince sorumluluklarını yerine getirmiyorlar. İLESAM gibi sorumluluk sahibi saygın kuruluşların yarışma düzenlemesi önemli.

Sırada yeni bir roman var mı? Varsa ana hatlarıyla biz okurlarınıza kısaca bahsedebilir misiniz?

Yine tarihî konulu bir roman çalışmam var. Şu an araştırma aşamasındayım. Kaynak taraması yapıyorum. Uzun bir hazırlık süresine ihtiyaç var.

Teşekkürler ediyorum Sayın Demircan verdiğiniz bilgiler için ve başarılarınızın devamını diliyorum.

Ben teşekkür ederim. **Ankara/ Şubat 2020**

KIBRIS TEMMUZU

8.sayfanın devamı…

halaskar kumandanlarımızın fotoğrafları çiçekler arasında kulüplerin balkonlarını süslüyor. Memlekette bulunan üç kulübün müdavimleri birleşerek alkışlar arasında büyük kıraathaneye gittiler.'

'Mağusa'daki kutlamaları İslam müesseseleri, Türk ve esnaf kulüpleri düzenledi. Kışla meydanında yapılan kutlamada, Dava Vekili Mithat Bey bir konuşma yaparak, Türkiye'deki milli hareketin safhalarını anlattı. Türklerin çok önemli ve şerefli bir barış antlaşması imzalamalarına rağmen, Kıbrıs'taki İslam ahalisinin mağdur edildiği üzerinde durdu.

Bu mağduriyetin doğal olduğuna da değinerek, Kıbrıslı Türklerin görevlerinin varlıklarını korumak olduğunu belirtti. Mağusa'daki etkinlikler ertesi gün de sürdü ve Mağusa Naib ve Katibi İbrahim Hakkı Efendi'nin duasıyla kurbanlar kesildi'."

VEFAT VE BAŞSAĞL
Bitlisli Hemşehrimiz

ZEKERİYA AYDIN

Hakkın rahmetine kavuşmuştur.
Merhuma rahmet, kederli ailesine sabır ve başsağlığı dileriz…

İLK İŞ GÜNÜ SENDROMU!..

AHLAT GAZETESİ

YIL 27 SAYI 237

AĞUSTOS 2020

SAHİBİ VE YAZI İŞL. MÜD. : İlhami NALBANTOĞLU
EDİTÖR : Sevda ÇEREZCİ
TEKNİK SERVİS : Bülent AKGÖZ

İDARE MERKEZİ VE BASILDIĞI YER
Sakarya Caddesi 17/21
Yenişehir-ANKARA
YAYIN TÜRÜ
Yaygın Süreli Yayın
BASILDIĞI TARIH
25 Temmuz 2020
AHLAT GAZETESİ'nde
yayımlanan yazılardan imza sahipleri sorumludur. Her türlü yazı ve makalenin her hakkı saklıdır. İzinsiz kısmen veya tamamen yayımlanamaz.
AHLAT GAZETESİ'nin,
Ahlat Kültür Sanat ve Çevre Vakfı dışında hiçbir kuruluşla doğrudan veya dolaylı herhangi bir bağlantısı yoktur.
İLETİŞİM
Tel./Faks: 0 312 467 07 19
www.aksav.com
e-mail:
i_nalbantoglu@yahoo.com
ahlat-aksav blogspot.com.tr
ilhaminalbantoglu.wordpress.com
ISSN 1306-4908
YAYIN NO:4201
YAZIŞMA ADRESİ
PK 499 Yenişehir-ANKARA

VEFAT VE BAŞSAĞL
Ahlatlı Hemşehrimiz
ERTEKİN SAYIN
Hakkın rahmetine kavuşmuştur.
Merhuma rahmet, kederli ailesine sabır ve başsağlığı dileriz…

VEFAT VE BAŞSAĞLIĞI
Ahlatlı Hemşehrimiz
CAHİT EROL
Hakkın rahmetine kavuşmuştur.
Merhuma rahmet, kederli ailesine sabır ve başsağlığı dileriz…

VEFAT VE BAŞSAĞLIĞI
Bitlisli Hemşehrimiz
MÜNİR AKKGÜN
Hakkın rahmetine kavuşmuştur.
Merhuma rahmet, kederli ailesine sabır ve başsağlığı dileriz…

VEFAT VE BAŞSAĞLIĞI
Bitlisli Hemşehrimiz
MAŞALLAH ÇİÇEK
Hakkın rahmetine kavuşmuştur.
Merhuma rahmet, kederli ailesine sabır ve başsağlığı dileriz…

VEFAT VE BAŞSAĞLIĞI
Ahlatlı Hemşehrimiz
AĞA KOÇ
Hakkın rahmetine kavuşmuştur.
Merhuma rahmet, kederli ailesine sabır ve başsağlığı dileriz…

VEFAT VE BAŞSAĞLIĞI
Ahlatlı Hemşehrimiz
NECDET AKKİŞİ
Hakkın rahmetine kavuşmuştur.
Merhuma rahmet, kederli Ailesine sabır ve başsağlığı dileriz…

VEFAT VE BAŞSAĞLIĞI
Bitlisli Hemşehrimiz
SAİM ALTINPINAR
Hakkın rahmetine kavuşmuştur.
Merhuma rahmet, kederli ailesine sabır ve başsağlığı dileriz…